

# Biến Mất

## Contents

|                                                                      |          |
|----------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Biến Mất</b>                                                      | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                                | 1        |
| 2. Chương 2-1 . . . . .                                              | 3        |
| 3. Chương 2-2: Phiên Ngoại 1:kisekuro . . . . .                      | 4        |
| 4. Chương 3: Gia Nhập Touhou . . . . .                               | 6        |
| 5. Chương 4: Bóng Dáng Người Khác . . . . .                          | 7        |
| 6. Chương 5-1: Không Có Vị Trí . . . . .                             | 8        |
| 7. Chương 5-2: Phiên Ngoại 2 : Trước Ngày Ghi Danh Đại Học . . . . . | 10       |
| 8. Chương 6: Đối Đầu . . . . .                                       | 12       |
| 9. Chương 7: Từng Bước Cách Xa . . . . .                             | 13       |
| 10. Chương 8-1: Bởi Vì Tin Tưởng (thượng) . . . . .                  | 17       |
| 11. Chương 8-2: Bởi Vì Tin Tưởng (trung) . . . . .                   | 18       |
| 12. Chương 8-3: Bởi Vì Tin Tưởng (hạ) . . . . .                      | 19       |
| 13. Chương 9: Là Ai Đã Đánh Mất Ai . . . . .                         | 20       |
| 14. Chương 10: Không Thể Quên . . . . .                              | 22       |
| 15. Chương 11: Không Thể Nói . . . . .                               | 24       |
| 16. Chương 12: Làm Lại Từ Đầu . . . . .                              | 25       |

## Biến Mất

---

### Giới thiệu

Tựa gốc: Ảnh thấtThể loại: KnB đồng nhân, học đường, thi đấu thể thao, HEBiên tập: Hắc Tường VyNhân vật: Aomine

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-mat>*

### 1. Chương 1

Aomine Daiki gục đầu nhìn xuống mặt đường, tầm mắt đặt ở mũi chân, từng vệt bóng cây loang lổ in trên mặt đường, ẩm đạm mà hỗn loạn như thứ cảm xúc không tên bao trùm lên toàn bộ sân bóng rổ. Cuối hạ, dương quang nóng rực gắt gao chiếu rọi, hơi ngẩng đầu lên, tia nắng vàng chói chang khiến nó không tự chủ được mà nâng tay phải lên che lại.

Là bắt đầu từ khi nào, có lẽ là bắt đầu từ khi lên năm ba, bản thân luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Trong phòng học, không có. Tiếng chuông tan lớp còn chưa dứt hẳn, Aomine đã nhanh chóng lao ra khỏi cửa lớp. Hai tay chống lấy đầu gối có chút thở gấp, bao lâu rồi nó không dốc hết sức để chạy như vậy. Nó luôn tự tin với tốc độ của mình, mặc kệ là đuổi theo người khác hay khi chơi bóng rổ. Nhưng là, vẫn như cũ không hề tìm được thân ảnh của người nọ.

Thư viện, không có.

Trên sân thượng, không có.

Trong WC, không có...

Tình trạng này đã kéo dài bao nhiêu ngày, trừ bỏ đi học cùng thời điểm ngẫu nhiên luyện tập tiêu khiển, Aomine cảm thấy mình tựa như ruồi bọ ở vườn trường giống nhau, không có mục đích chạy khắp nơi, cuồng loạn tìm kiếm. Nhưng kết quả lúc nào cũng khiến kẻ luôn luôn thắng từ lúc chào đời tới nay cảm thấy thất bại ê chề, kì tích đều chưa từng một lần xuất hiện.

Kì tích là cái gì, bản thân nó không phải là kì tích sao, không phải nó được mọi người gọi là “Thế hệ kì tích” sao. Có thể khiến một kì tích công phu đi tìm như vậy, hẳn cũng nên gọi là kì tích đi.

Tetsu, không thấy?

Tetsuya, không thấy...

Kuroko Tetsuya, càng không thấy.

Tan học liền bất tri bất giác rời khỏi phòng học, không hề xuất hiện ở sân bóng, cũng không hề theo thói quen khi không cần luyện tập liền đi đến thư viện, không hề trộm lên sân thượng nằm ngủ.

“Ngay cả chặn trước WC cũng có thể đến vô ảnh đi vô tung (đến đi đều không biết), người bình thường một ngày phải đi WC bao nhiêu lần, chẳng lẽ tất cả đều không gặp được. Đây là cái dạng gì a?” Aomine không khỏi cắn răng trong lòng bức bối.

Nhớ rõ trước kia Momoi thường xuyên ở thời điểm lạc lõng này bên tai mình cần nhả cái gì.

“Nếu bên cạnh là một người mù đường bẩm sinh thì nên quý trọng thời gian hai người ở cùng nhau... Bởi có lẽ người kia đi tới đi lui không biết khi nào đã liên lạc mất.”

Tetsu... đã lạc mất? Não bộ dường như đột nhiên được khai sáng rồi lại lâm vào hoang mang, rối rắm.

\*ý của Momoi là lạc trong ‘lạc đường’ còn Aomine là ‘lạc mất nhau’

Tetsu vốn mù đường sao? Aomine dùng cả nửa giờ học để tự hỏi vấn đề này, kết quả là nó căn bản cũng không biết Kuroko Tetsuya rốt cuộc có phải người mù đường hay không. Còn nửa giờ còn lại? Đại khái là nghỉ ngơi dưỡng sức để tiết sau tiếp tục chạy loạn khắp trường đi.

Kuroko Tetsuya đang nghĩ cái gì? Kì thật có thể nào thì cũng không ảnh hưởng gì, như Trái đất vẫn như cũ tự xoay tròn, thậm chí cũng không có một ai hỏi: “Tại sao lại không thấy Kuroko Tetsuya nữa?”. Và đội bóng rổ Teiko vẫn là những thần đồng không thể đánh bại.

Thật sự thì, thỉnh không nên hỏi nó đã chật vật thế này bao nhiêu ngày, nhưng nếu buộc phải trả lời, đại khái là, đã thật nhiều nhiều ngày rồi đi? Cho đến khi định gọi điện thoại cho người khác, lơ đãng nhìn thấy tên Tetsu trong danh bạ Aomine mới giật mình, sau đó xúc động đem điện thoại dí sát lên mặt. Cũng không phải là đang đổ lỗi cho bản thân, hừ, Aomine này sẽ không bao giờ giận chính mình. Nó chính là đang mắng trong lòng một ngàn lần: Mọi sự tồn tại đều mờ nhạt như vậy! Kuroko Tetsuya, rốt cuộc thì cậu muốn nháo đến bao giờ!

Chắc là nên gửi tin nhắn. Vì cái gì lại không gọi điện thoại, đương nhiên là bởi sợ đối phương trực tiếp dập máy hoặc kiên quyết không nghe, chẳng phải chỉ trong nháy mắt liền có thể ném nó xuống địa ngục sao. Nếu là gửi tin nhắn, tuy người nọ không trả lời nhưng vẫn có cơ hội. Có lẽ một lúc sau sẽ trả lời, có lẽ ngày mai sẽ trở lời đi, có lẽ... Aomine đương nhiên không biết hoặc đơn giản là không chịu thừa nhận thói quen suy diễn lung tung và cả tính hiếu chiến của mình, mặc kệ quá trình này có thể kéo dài như thế nào, nó vẫn cương quyết chọn gửi tin nhắn chứ không phải gọi điện.

Người nhận: Tetsu

Nội dung: Cậu đang ở đâu?

Ngón cái khê đề lên nút gửi, thoáng chốc con người chột dao động, ngón tay lại trượt sang ấn delete, một lần nữa gõ vài chữ “Vì cái gì.”

Ba chữ ngắn gọn được gửi đi, Aomine lấy tay nhu nhu trán, chợt thấy mệt mỏi trước nay chưa từng cảm nhận được, cho dù một ngày thi đấu hai trận liên tiếp cũng không vô lực đến vậy.

Aomine đã đoán trước thời gian Kuroko trả lời lại, nhưng di động vẫn mãi không xuất hiện thông báo tin nhắn từ Tetsu. Trong nháy mắt mọi cảm xúc đều vỡ òa, giống như một bộ phim trình thám khi tìm được manh mối sẽ có chiếc bóng đèn bật sáng.

Tetsu sẽ không trả lời.

Là bọn nó bị Tetsu bỏ rơi.

Là nó bị Tetsu bỏ lại...

Thế giới của Aomine chợt dừng lại. Trong khoảnh khắc, cuộc sống tựa hồ lệch đi một nhịp ra khỏi quỹ đạo hằng này, chỉ một micromet thôi, nhưng vẫn không có cách nào để trở lại được.

## 2. Chương 2-1

Cuộc sống vẫn giống như trước mà trôi qua, ăn cơm, ngủ, đi học, luyện tập, thi đấu, và cả giành chiến thắng. Mọi bài báo nói về đội bóng rổ kì tích của trung học Teiko đều rất ấn ý không hề đề cập tới Kuroko Tetsuya, như thể một người tên Kuroko Tetsuya chưa bao giờ tồn tại.

Các thành viên mới năm nhất có thể không hiểu tình hình, nhưng những đàn anh năm hai đều mơ hồ cảm giác được, không biết có phải do suy diễn quá mức hay không, mà ánh mắt của đội trưởng ngày càng trở nên đáng sợ. Midorima senpai dường như cuồng tín hơn vào Oha-asa, Kise senpai vốn đang tập phòng thủ lại chuyển sang chuyển mấy đường bóng sút sẹo, Murasakibara senpai bắt đầu thích đồ ăn vặt có vị vanilla. Và còn, số buổi bỏ tập của Aomine senpai ngày một nhiều, mặt thậm chí còn ‘đen’ hơn trước.

Aomine hai tay đút túi quần, ánh mắt lơ đãng nhìn rộng khắp sân bóng rổ. Thật nhàm chán, càng ngày càng nhàm chán, nơi này, và cả bóng rổ nữa. Cầm lấy túi sách, Aomine xoay người đi ngược trở lại với sân bóng. Luyện tập cái gì, hôm nay nó không có hứng thú. Momoi sẽ lại cần nhằn nữa cho mà xem.

Co chân đá một viên đá nhỏ, hoàng hôn mờ nhạt nhuộm lên một bầu trời ảm đạm, yên tĩnh. Aomine lại theo thói quen đi tới tiệm thức ăn nhanh quen thuộc, trong đầu chợt hiện lên hình dáng của người kia, có chút gầy yếu, tóc xanh mềm mại xoa trên trán khiến người ta vừa nhìn đã muốn sờ qua. Cả người Kuroko luôn toát lên một vẻ nhu hòa, thậm chí thời điểm tức giận nhìn còn có điểm... đáng yêu? Aomine có thể hình dung được nếu Kuroko mà biết nó dùng từ này để miêu tả mình sẽ dùng ngữ khí như thế nào để nói lại nó, nhất định vẫn là vẻ mặt bình thản ảm đạm ấy, sau đó: “Aomine-kun, đừng dùng từ dành cho con gái để nói về tớ được không?” Ánh mắt kiên quyết bất đồng với bộ dáng nhỏ yếu, tóc mái luôn che khuất đôi mắt khiến người ta không thể nhìn thấu cậu đang suy nghĩ cái gì.

Kuroko nói cậu chính là cái bóng, nhưng Aomine lại cảm thấy Kuroko một chút cũng không hề tối như vậy. Nếu có thể định nghĩa Kuroko bằng một màu sắc, đại khái chính là màu xanh đi? Màu xanh của bầu trời. Không quá rực rỡ cũng không quá ảm đạm, mà bình lặng đến trong suốt, như nơi chân trời cùng mặt đất hội tụ.

Aomine đi vào tiệm ăn nhanh mua một ly vanilla milkshake, lòng bàn tay băng băng lạnh, hương vanilla tràn ngập trong khoang miệng. Aomine vốn không thích những thứ có vị ngọt, nhưng là nhờ đâu, nếu nó đến nơi đây có thể hay không sẽ hiểu được một chút gì đó suy nghĩ của Kuroko. Và, nếu nó uống thứ đồ uống mà Kuroko thích nhất, liệu có thể hay không sẽ cảm nhận được tâm tư của cậu.

Chỉ có điều, Aomine Daiki, lần này nó đã sai rồi.

“Vì cái gì.” Aomine bắt đầu gặng hỏi chính mình. Ba chữ này cũng giống như lúc trước ở trong tin nhắn được gửi đi, đơn giản mà nhàn nhạt, nhưng lại cứ như vậy ở trong trái tim nó cửa ra vô số vết thương, không đau, nhưng cũng không hề thoải mái.

Aomine cầm ly vanilla milkshake mới uống được một ngụm vứt mạnh vào thùng rác ven đường.

“Tetsu, cậu thật sự bỏ rơi tớ.”

Không phải câu hỏi, cũng không có câu trả lời.

Từ buổi chiều ngày hôm đó, Aomine không còn để tâm việc Kuroko rời khỏi đội bóng rổ, cũng không như trước chạy loạn khắp nơi để tìm kiếm Kuroko nữa.

Những ngày tháng trung học của Aomine, được khái quát đầy đủ nhất bằng hai chữ: vô vị. Không có ước mơ để cố gắng học tập, bóng rổ ba ngày hai hôm lại để dài nắng dầm mưa. Năm ba cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua, cho đến tận hôm lấy đăng kí nguyện vọng vào trung học của học sinh, ngày đó, Aomine tay trái chống cằm, tay phải cầm bút nhìn chằm chằm vào tờ giấy giáo viên vừa phát.

“Từ nay về sau chúng ta sẽ mãi cùng nhau chơi bóng rổ nhé!”

“Được.”

Một khắc cái đập tay kia, ghi ấn lời thề của hai thiếu niên mãi mãi.

Đã từng nói với nhau như vậy, Tetsu sẽ chọn trường nào? Đột nhiên lại muốn hỏi cậu ấy, nếu hai trường cách nhau quá xa, thực sự sẽ không bao giờ gặp nhau được nữa, cùng học một trường mà đã như thế này rồi... Aomine ngẩn người, chợt nghĩ đến cô bạn thanh mai trúc mã Momoi mà có thêm kiên định ghi vào phiếu nguyện vọng.

“Kurokocchi đã đăng kí vào Seirin rồi.”

Kise không biết từ khi nào đã đứng sau Aomine, hơi nghiêng mình lên trước nhìn vào tờ nguyện vọng của nó. Aomine quay đầu lại, vẻ mặt “Sao cậu lại biết?” nhưng Kise biết tên này sẽ không hỏi ra miệng.

“Tôi cái gì mà không biết.”

Kise có chút tự đắc từ trên cao nhìn xuống.

“Liên quan gì tới tôi.”

Aomine cười nhạo một tiếng, nghe có chút miễng cường. Xoay người lại, lúc mở bút dùng lực quá mạnh khiến nắp bút vụt khỏi tay. Aomine mờ mịt nhìn nắp bút lăn ra xa, rồi lại thu hồi tầm mắt nhìn vào ngòi bút trước mặt, vài giây trôi qua, liền hạ bút viết xuống ba chữ “Học viện Touhou”, rồi cầm phiếu nguyện vọng rời đi. Kise nhìn bóng lưng Aomine, mi tâm hơi nhíu lại, nhẹ giọng lẩm bẩm như nói với chính mình, “Là Seirin a!” đoạn cũng li khai phòng học.

“Tở, rất thích chơi bóng rổ, từ trước tới nay đều muốn được cùng mọi người chơi bóng rổ.” — cầm miệng!

“Aomine-kun, có thể được cùng chơi bóng với cậu thật là tốt.” — cầm miệng!

“Aomine-kun, tớ sẽ là cái bóng của cậu.” — cầm miệng!

Kí ức trong nháy mắt tựa như dao găm, ác liệt đâm thẳng vào tim, đau đến tê liệt.

Seirin sao? Đó là cái trường chó má nào vậy? Không phải rất thích bóng rổ sao? Không phải đã từng hứa sẽ luôn cùng nhau chơi bóng rổ sao? Không phải đã từng nói... sẽ làm cái bóng của nó sao?

Kuroko Tetsuya, cậu là đồ chết tiệt!

### 3. Chương 2-2: Phiên Ngoại 1:kisekuro

“Xin lỗi, cho hỏi Kuroko Tetsuya có ở đây không?”

Sau khi kết thúc ngày thi cuối cùng, Kise đến lớp học của Kuroko gọi hỏi một nữ sinh trong lớp đó.

“Ai cơ? A a a a????!! Là Kise-san!! Kise-san đang nói chuyện với mình trời ơi cậu ấy đang nói chuyện với mình!” Người bị gọi lại vừa nhìn thấy khuôn mặt Kise đã hét ầm lên đầy phấn khích.

Kise có chút xấu hổ nhắc khéo miệng, tay phải đang giơ lên buông cũng không được đành phải vẫy vẫy tiếp, “Tớ muốn tìm Kuroko Tetsuya, không biết cậu ấy có ở trong lớp không?”

Ánh mắt nữ sinh kia như muốn đục thêm vài lỗ nữa trên mặt Kise rồi mới chậm chạp phản ứng lại, “A, Kuroko Tetsuya sao? Đợi tớ tìm một chút, chuyện của Kise-san cũng là chuyện của tớ nha!” Sau đó liền chạy vào cửa lớp học tìm, “Kuroko-san hôm nay cũng đi học sao? Kuroko Tetsuya?”

Nữ sinh có chút thất vọng xoay người định nói, “Xin lỗi Kise-san, hình như Kuroko-san không...”

“Kise-kun tìm tớ có việc sao?” Kuroko thành linh xuất hiện sau lưng nữ sinh.

Tiếng hét chói tai một lần nữa lại vang lên, “A!!!! Kuroko-san cậu ở đây từ bao giờ?”

Kise gãi đầu, hướng nữ sinh cười rộ lên xin lỗi, “Thật ngại quá, dù sao cũng cảm ơn cậu.” Đoạn hất đầu ra ngoài, “Kurokocchi nói chuyện cùng tớ một chút được không?”

Kuroko đi theo Kise đến sân tập thể dục, kì thi vừa kết thúc nên sân trường không có nhiều học sinh qua lại. Từng tán lá cây xào xạc, tóc mái hai người bị gió thổi trở nên lộn xộn.

Kise đưa lưng về phía Kuroko, tựa như muốn nói rất nhiều nhưng lại không biết nên nói từ đâu. Kuroko yên lặng đi phía sau rồi cuộc cũng lên tiếng trước, “Kise-kun, cậu tìm tớ có việc gì?” Kise lúc này mới nhớ tới có người đang đi cùng mình, quay đầu lại, gãi gãi tóc cười trừ, “A, cái này...”

“Mới mấy ngày không gặp Kise-kun thế nào lại không giống Kise-kun trước đây.”

Mấy ngày? Nói ra nhẹ bẫng như vậy thực khiến con người ta sinh khí. Không phải là đã mấy tháng rồi sao, Kise có chút bất lực thở dài trong lòng.

“Kise-kun, tớ cũng không phải con gái, cậu muốn gì cứ nói đi.” Kise nhìn thật sâu vào đôi mắt Kuroko, cảm thấy thất bại toàn phần. Thật là cái gì cũng không thể lừa gạt cậu ấy. Đúng vậy, Kuroko cũng không phải con gái, tâm tư cũng không tinh tế để tự hiểu được, mình cứ ở đây lúng ta lúng túng làm quái gì.

“Kurokocchi đã quyết định chọn trường rồi sao?”

Kuroko dường như đã đoán được Kise muốn hỏi gì, chỉ bình tĩnh gạt đầu đơn giản nói, “Đã quyết định rồi, là trường Seirin.”

“Cái gì? Trường Seirin?” Kise giật mình nhắc lại, trong đầu không ngừng tìm lại thông tin về ngôi trường này. Hình như là một trường cao đẳng mới thành lập không lâu lắm, trong làng bóng rổ vẫn còn vô danh, dù không biết nhiều lắm nhưng một trường mới như vậy đội bóng rổ sao có thể có thực lực tốt được.

“Vì sao không chọn một trường có đội bóng rổ tốt một chút? Như vậy còn có thể phát triển tài năng chứ.” Tuy rằng có cùng ước mơ với Kuroko nhưng từ trước đến nay Kise chưa từng bao giờ hiểu được cậu nghĩ gì, cả lần này cũng vậy. Một thần đồng, một trong sáu đế vương của “Thế hệ kì tích” lại cứ thế để tài năng bị mai một ở một nơi không có tiếng tăm gì sao.

“Kurokocchi, hay là cùng tớ...”

“Kise-kun,” Kuroko chặn lời, “Bóng rổ đối với tớ và với mọi người rất khác nhau.” Bởi Kise cao hơn nên Kuroko phải ngước đầu lên nhìn, ánh mắt tràn ngập quyết tâm không thể thay đổi, “Vậy nên, cậu không cần phải khuyên tớ nữa.”

“...” Kise nhất thời nghẹn lời, sau đó là bất đắc dĩ cười ra tiếng, bàn tay nâng lên xoa đầu thân hình bé nhỏ trước mắt, “Nếu Kurokocchi đã quyết định như vậy, tớ sẽ không có ý kiến gì hết.”

“Cảm ơn Kise-kun.”

Kise tiện tay vỗ vỗ vào gáy Kuroko, không nhìn đến ánh mắt bất mãn của cậu, cười cười nói, “Có gì phải cảm ơn chứ, chúng ta là thân nhau nhất đấy Kurokocchi!”

“Thật như thế à?” Kuroko không nhanh không chậm hỏi lại.

“Huhuhu Kurokocchi nói thế thật thương tâm nha~”

“Nếu không còn chuyện khác thì tớ đi về đây.”

Kise thu lại biểu tình trêu chọc, nghiêm túc nhìn sắc trời, hai tay tùy tiện nhét trong túi quần, “Haizz, tớ còn tưởng được nói chuyện lâu hơn một lúc, Kurokocchi về trước đi, trên đường nhớ cẩn thận.”

“Ngày khác gặp lại, Kise-kun.”

Kuroko nói xong liền xoay người ly khai. Kise ở đằng sau đem tầm mắt tập trung toàn bộ vào thân ảnh mờ ảo đó. Không thể nháy mắt, không thể nháy mắt, chỉ cần một cái chớp mắt thôi có lẽ sẽ không được nhìn thấy người đó nữa. Kise thì thầm với chính mình, hình như đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên cậu được nhìn thấy bóng lưng của người đó, ngay cả vệt nắng đổ dài trên mặt đất cũng không thực như vậy.

Ánh sáng càng mạnh thì cái bóng mới càng đậm.

Đến cuối cùng, mình cũng không thể trở thành ánh sáng của cậu ấy.

Nhưng chính là... ít nhất cũng để tớ nói hết rồi cự tuyệt cũng không muộn mà... phải không?

## 4. Chương 3: Gia Nhập Touhou

“Trung học Teiko, Aomine Daiki.”

Ngôi trường mà Aomine đã chọn là học viện Touhou, một nơi vẫn còn ít người biết tới. Ngày đầu tiên tham gia đội bóng rổ, nó đã gây ra chấn động không nhỏ. Sau khi báo cáo ngắn gọn tên tuổi và trường trung học, Aomine bình tĩnh đứng đó nhận những ánh mắt soi mói và bình luận của mọi người.

“Là Thế hệ kì tích sao...”

“Có phải là Aomine Daiki, người mạnh nhất trong năm người bọn họ...”

“Đúng vậy, xem ra năm nay trường mình thật sự may mắn rồi...”

“Nếu không có việc gì nữa thì tôi về trước đây.” Chờ cho mọi người ‘xem kĩ’ chán chê Aomine mới nhàn nhạt nói, ngữ khí như muốn đổ dầu vào lửa.

“Cái gì? Kiểu hạch sách ở đâu ra vậy?”

“Ngày đầu tiên đã muốn bỏ tập, thật sự là không coi ai ra gì?”

“Một thằng nhóc năm nhất không biết điều!”

Aomine bắt đầu lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, đứng lên hô lớn, “Bàn tán đã đủ chưa? Nếu không phục thì đến kiểm tra luôn xem tôi có cần luyện mấy bài tập vớ vẩn này không là được!”

Tuy rằng đội bóng Touhou biết Aomine cực kì giỏi, nhưng một thằng nhóc lỗ mãng như vậy cũng không thể chịu thua được. Vì thế ngay ngày đầu tiên tất cả đã cùng đấu 1v1, kết quả đương nhiên không ai có thể đánh bại được Aomine Daiki. Cái danh của Thế hệ kì tích cũng không phải chỉ treo lên để đó.

“A!” Các thành viên khác tức giận ném bóng rổ xuống đất, “Tùy cậu muốn làm gì thì làm.”

Tựa hồ tất cả đều như dự đoán, Aomine cầm một quả bóng lên xoay bằng ngón trỏ, “Quả nhiên vẫn giống như vậy, thật nhàm chán!” Lúc này phía sau chợt xuất hiện một nữ sinh xinh đẹp cầm lấy tay Aomine đang xoay bóng, không kiêng nể gì mà giáng mạnh vào gáy người trước mặt.

“Aomine! Vừa mới gặp nhau cậu đã làm gì rồi! Phải hòa đồng cùng với mọi người chứ!” Aomine ôm gáy quay đầu gào lên, “Momoi cậu bớt phiền dùm đi! Cậu là mẹ tớ sao?” Momoi thở dài một tiếng, “Tớ không muốn làm mẹ cậu khóc đâu.” Đoạn không thèm để tâm đến ánh mắt đầy oán khí của Aomine mà đi đến trước đội bóng Touhou, cười rộ lên cúi chào, “Thật thất lễ quá, xin chào mọi người, tớ là quản lí mới của đội bóng, Momoi Satsuki, mong sau này mọi người chỉ bảo.”

Touhou thấy mỹ nữ quản lí cũng hòa hoãn hơn nhiều, tuy đều không ưa tính cách của Aomine nhưng không biết làm thế nào đối phó được. Nghĩ ngợi một lúc, trước sự ngạo mạn của thằng nhóc này đành mắt nhắm mắt mở mà cho quây. Những tân binh khác nghe ra hiệu bắt đầu trở về tập bóng. Mà với mấy kiểu luyện tập tầm thường như vậy, Aomine tự cho phép mình ra về.

Trên đường về nhà, Momoi lại bắt đầu bài ca léo nhéo không ngừng về bài kiểm tra ngày hôm nay của họ. Aomine nhìn tiểu nha đầu đi bên cạnh mình bày ra vẻ quan tâm “Nếu để người đi một mình thì không biết

còn gây sự gì nữa” đúng là dễ khiến người khác tức giận. Hơn nữa hình như tuổi càng lớn lại càng thích cằn nhằn.

“Này, Aomine.” Momoi cắn que kem ngồi trên bậc thang đứng đưa chân. “Cậu nói xem Tetsu đến trường mới liệu còn chơi bóng rổ nữa không?” Dường như kể từ khi Kuroko rời khỏi đội bóng, đây là lần đầu tiên Momoi nhắc đến cái tên này trước mặt Aomine.

“Ai biết.” Aomine biểu tình thờ ơ, cầm lấy chai nước tu một ngụm. Đối với hành động này của Aomine, thanh mai trúc mã như Momoi đương nhiên sao không hiểu. Mỗi khi muốn che dấu điều gì cậu ấy đều có những hành động tương tự như vậy để phân tán chú ý của mọi người. Cậu tưởng là có thể sao?

Momoi chống cằm, lại bắt đầu lăm bằm, “Tetsu nhất định sẽ tiếp tục chơi bóng, cậu ấy thích bóng rổ như vậy, không chừng sau này còn có thể trở thành đối thủ nha.”

“Hừ...” Lại là ngữ khí khinh thường, “Vậy thì liên quan gì, trở thành đối thủ thì sao nào, có thể đánh bại tớ chỉ có mình tớ mà thôi. Đến lúc đó tớ sẽ khiến cậu ta hối hận vì quyết định ngu xuẩn đó.” Momoi nhìn Aomine nghiêng rằng ngoan độc nói, không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

Đồ ngốc Aomine, cậu đúng là không biết gì hết!

## 5. Chương 4: Bóng Dáng Người Khác

“Hừ, Momoi cậu không thấy bên ngoài đang mưa sao, tớ không muốn ra ngoài, tớ muốn đi ngủ.” Aomine một tay bị Momoi lôi, kéo đi sềnh sệch.

“Aomine! Không phải hôm qua cậu đã hứa sẽ cùng tớ đi xem Tetsu đấu cùng Midorima sao?” Momoi kiên quyết ôm cánh tay Aomine không tha.

“Có sao? Cậu lại dựng chuyện đi, tớ đồng ý hồi nào? Aaaa được rồi được rồi tớ đi cùng là được chứ gì, đừng kéo nữa đau muốn chết.”

Cuối cùng thì Aomine vẫn bị Momoi cưỡng ép đi xem trận bóng giữa Midorima và Kuroko. Cậu ấy rõ ràng cũng muốn đi đi, Momoi ở trong lòng thầm mắng.

“Seirin năm nay rất mạnh đấy. Nghe nói ở trận diễn tập Tetsu bọn họ đã đánh thắng cả Kise. Tetsu vẫn tiếp tục chơi bóng rổ nha, đã lâu rồi không được nhìn thấy cậu ấy.”

“Aiiii ồn ào muốn chết! Cậu không thể im lặng một chút sao?” Suốt ngày Tetsu Tetsu không thấy phiền à? Aomine đem nửa câu sau nuốt vào bụng.

Momoi nhìn biểu tình Aomine không kiên nhẫn liền im bặt, thật vất vả mới thuyết phục được cậu ấy đến đây cũng mình, chắc cũng không đến nỗi công dã tràng đi.

Mưa bắt đầu tí tách đổ, từng giọt từng giọt theo sườn mặt lạnh băng chảy xuống, không lưu lại dấu vết gì. Thật giống như sự tồn tại của Kuroko Tetsuya, tự tiện bước vào cuộc sống của người khác, rồi lại không hề lưu dấu vết nào mà biến mất. Đã lâu rồi không nhìn thấy cậu ấy. Momoi lải nhải rất nhiều bên tai nhưng duy chỉ có câu đó dư vang mãi trong đầu nó.

Đã lâu đến mức rốt cuộc cũng quên mất là bao lâu rồi.

Cậu ấy có khỏe hay không? — Nó đâu cần quan tâm.

Liệu có cao hơn chút nào không? — Vậy thì liên quan gì.

Đội trưởng mới liệu có giống Akashi nhìn ra được năng lực của cậu ấy không? — Liên quan gì tới nó.

Thật sự rất nhớ... — Ai nhớ ai cơ chứ!

Aomine giằng co qua lại với chính mình, trời mưa lớn khiến nhiệt độ giảm thấp không hiểu sao thân nhiệt lại có chút nóng. Trong lúc nó giãy giụa như vậy hai người đã đi tới sân vận động, lúc này đang có nhiều người trở ra, vừa đi vừa say sưa thảo luận.

“Thật phần khích a.”

“Đúng vậy, thật không ngờ họ mới là học sinh cấp ba.”

“Hả? Điều là do cậu, trận đấu đã xong rồi.” Momoi ở một bên oán giận. Aomine tựa như nhẹ nhàng thở ra nhưng lại ẩn ẩn cảm thấy có chút tiếc nuối. Thứ cảm xúc không tên bất chợt nảy sinh chính nó cũng không thể nắm bắt được.

“Chúng ta trở về thôi!” Momoi hiếm khi không phản bác lại mà cúi đầu đi theo Aomine. Đi ngang qua nhà kính Momoi đột nhiên “A?” một tiếng. Aomine nghi hoặc nhìn theo, trong nháy mắt đồng tử dường như mở lớn.

Hoàn toàn không nghĩ tới ở chỗ này sẽ gặp đội Seirin, nhìn biểu tình thoải mái của bọn họ xem chừng là đã thắng rồi. Lại nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đi cuối cùng, đang bị một người tóc đỏ có chút ngốc nghếch khoác vai lôi kéo lên phía trước, rõ ràng đối phương cao lớn hơn rất nhiều nhưng động tác lại thập phần cẩn thận. Đó không phải là Kuroko Tetsuya ư? Hai người một bên vui vẻ phấn chấn, một bên dậm dậm không biểu tình. Aomine biết, dù về mặt thoát nhìn có bình tĩnh như thế nào thật ra Kuroko vẫn đang từ tốn nói chuyện. Chỉ là mọi lời nói nhỏ nhẹ của cậu đều bị màn mưa nuốt mất.

Người bên cạnh hình như là Kagami Taiga, Momoi lúc trước đã thu thập dữ liệu phân tích về người này. Aomine tuy không để ý nhưng kì lạ thay vẫn luôn nhớ tên của cậu ta. “Là đồng đội của Tetsu, tên Kagami Taiga.” Và cũng là ánh sáng mới của cậu có đúng không, Tetsu?

Rõ ràng ở khoảng cách gần như vậy, rõ ràng chỉ cách một con đường thôi, Aomine có chút tham lam dõi theo hình bóng Kuroko. Vì cái gì, khuôn mặt quen thuộc, nhưng nó vẫn cảm thấy Kuroko thật xa lạ. Xa lạ sao? Đương nhiên rồi, bởi cậu ấy đã không còn là cái bóng của nó nữa.

Aomine thu hồi tầm mắt tiếp tục rời đi, Momoi nhất thời không kịp phản ứng chạy theo.

“Aomine, không qua chào hỏi sao?”

“Cậu muốn đi thì đi, tớ phải trở về ngủ.”

“A, phải gọi điện cho Midorima đã.”

Momoi ở bên cạnh nghe điện thoại, nói xong một tràng dài liền đưa điện thoại tới.

“Aomine, Midorima có chuyện muốn nói với cậu.”

“Tốt nhất nên cẩn thận một chút Aomine, đội bóng của Kuroko thực sự không đơn giản.” Midorima thần bí bí bí nói một câu không đầu không cuối.

“Midorima, cậu nói với tớ vẫn gì vậy? Cậu nghĩ rằng tôi sẽ giống cậu mà thất bại ư?” Aomine dùng sức cầm chặt di động, vẫn như trước nghe không ra tâm tình, nhưng mi mắt lại sụp xuống tựa hồ muốn che đi gợn sóng trong đôi mắt. Midorima đang đứng ở bên ngoài trời mưa, từ ống nghe có thể truyền từng đến âm thanh mơ hồ.

Midorima không trả lời, Aomine lại nói, không biết là nói với chính mình hay với Midorima, “Trước đây như thế nào bây giờ không còn quan trọng, hiện tại gặp nhau thì chính là đối thủ.” Nói xong lập tức ngắt điện thoại.

Những chuyện của ngày xưa, mặc kệ như thế nào đều không thể thay đổi, trần trọc cả đời người cuối cùng cũng chỉ nhớ đến kết quả mà thôi.

Rung động thuở ban đầu, mấy ai còn nhớ rõ.

## 6. Chương 5-1: Không Có Vị Trí

Người gửi: Kise

Nội dung: Tôi dường như có thể hiểu một chút Kurokocchi đang suy nghĩ gì.

Người gửi: Midorima

Nội dung: Có lẽ Kuroko thực sự muốn làm như vậy.

Aomine nhắm mắt nhìn thấy di động có hai tin nhắn mới đều chưa đọc, tùy ý lau khô tóc, khăn mặt vắt hồ hững trên vai thấm đi từng giọt nước nhỏ. “Ba” một tiếng đóng điện thoại vứt lên giường, hai chân co lại, cúi người vùi vào đầu gối, hé ra gương mặt có chút mệt mỏi.

Aomine chưa từng bao giờ cảm thấy hoang mang như vậy.

Tại sao mọi chuyện lại đến mức này?

Đối với bóng rổ, cái gì mà chiến thuật với cả chiến lược, Aomine nó chưa bao giờ cần để ý đến mấy thứ chó má đó. Nó chưa bao giờ trông cậy vào điều đó, cũng không có kĩ thuật riêng, lại càng không có tư thế cố định. Chỉ cần được chạm vào trái bóng, tất thấy đều như một loại bản năng, đơn giản như ăn ngủ hoặc là cả như hô hấp hằng ngày vậy.

Cho nên Aomine chỉ tin tưởng vào chính bản thân mình. Như một vị vua cao ngạo, luôn luôn dành chiến thắng, lạnh lẽo mà đi tới đỉnh cao. (ý chỉ Aomine cô độc ở trên con đường mà chính nó cũng không chọn cho mình)

Kurokocchi nói, “Bóng rổ của tớ với của mọi người không giống nhau.”

“Tớ với các cậu hoàn toàn bất đồng.”

“Tớ đã hứa với Kagami-kun rồi.”

Mấy ngày trước Kise đã nói với nó như vậy. Cho nên vì lí do đó mà khi ấy mới rời khỏi đội bóng sao?

Kiyoshi Teppei đã trở về Seirin, Aomine lại tình cờ gặp Kagami ở sân bóng một mình luyện tập. Không biết rõ vì cái gì, rõ ràng chưa từng tiếp xúc, thậm chí ngay một câu cũng không hề nói với nhau nhưng Aomine vẫn cảm thấy Kagami thật sự ngứa mắt.

“Đánh bại hắn.” Nội tâm Aomine không ngừng gào thét.

Mang theo sự tò mò và có lẽ là cả chờ mong bước vào sân tập, Aomine như bị ma xui quỷ khiến mà lần đầu tiên chủ động khiêu khích người khác.

Kết quả sau đó khiến nó nhanh chóng thất vọng, thực sự thất vọng. Đây là người Tetsu đã lựa chọn, quá yếu, tia sáng của hắn quá yếu. Một người như vậy, có đủ tư cách đứng cạnh Tetsu hay sao?

Aomine chưa bao giờ cảm thấy nó mắc sai lầm, hoặc giả như có sai nó cũng sẽ không để ý tới. Một người chặn nó, hay hai người hay là cả đội đều như nhau. Cái gì đồng đội, cái gì tín nhiệm đều là đồ bỏ đi. Mặc kệ quá trình thế nào, chỉ cần có thể ghi điểm, chỉ cần giành chiến thắng là được.

Cho nên lúc này đây Aomine không thể dao động, dù nó có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu Kuroko muốn làm gì. Trận đấu kia, nhất định nó sẽ thắng, Aomine đối việc với này chưa bao giờ nghi ngờ. Chỉ mình nó mới đánh thắng được chính mình.

Nghĩ vậy, một cổ mất mát vẫn không nhận được mà chua xót ăn mòn trái tim mạnh mẽ.

“Muốn chứng minh điều đó, thì hãy chiến thắng tớ đi, Tetsu.” (Kuroko đã từng nói rằng cậu ấy sẽ tìm được một người có thể đánh bại Aomine)

Buổi tối hôm đó, Aomine nằm mơ. Trong mơ, nó nhìn thấy Kuroko quay lưng lại với mình, trên người khoác đồng phục Teiko. “Tetsu”, Aomine bắt giác gọi. Kuroko tựa như nghe được tiếng Aomine, hơi nghiêng mình nhìn qua, tay phải nâng lên nắm thành quyền giống như đợi cái gì đó cho dù mặt không quá nhiều biểu tình nhưng đôi mắt màu xanh trong suốt đã đủ để biểu hiện chờ mong.

Aomine đương nhiên biết, đó chính là thói quen của bọn họ mỗi khi giành chiến thắng. Nâng tay trái lên định chạm vào nắm tay Kuroko, cảnh vật xung quanh lại đột nhiên biến đổi. Trước mặt nó là Kuroko trong đồng phục Seirin, Kagami xuất hiện, tay trái hắn giơ lên chạm nhẹ vào tay của cậu ấy.

“Tớ đã hứa với Kagami-kun rồi.” Thanh âm của Kuroko như có như không vang lên, Aomine giật mình choàng tỉnh.

“Hiện tại gặp nhau là kẻ thù...” Nó nhớ mình từng nói qua với Midorima như vậy.

Nhưng nó biết, chỉ có mình nó mới hiểu, rằng nó đã không còn là người quan trọng nhất với người kia nữa.

Cùng thời điểm đó, Kuroko nằm trên giường, đôi mắt không lưu động nhìn chăm chăm lên trần nhà, dường như cũng bị mất ngủ trước đêm thi đấu. Cậu không phải người vô cảm, chỉ là ít khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Kỳ thật những người như vậy so với người khác lại càng hay ưu sầu, cho nên ban ngày khi nghe Kagami kể lại việc gặp Aomine, nội tâm dường như vẫn có gì đó giãy giụa không ngừng.

Kể từ năm đó hình như họ đã không còn nói chuyện qua. Chính xác là Kuroko tránh mặt Aomine, cậu biết Aomine vẫn luôn tìm kiếm mình, nhưng là, họ phải gặp mặt thế nào đây. Kuroko biết Aomine là con người như thế nào, nếu đã không thể dùng lời nói khiến cậu ấy lay chuyển, vậy còn gặp nhau để làm gì?

Đối với Kuroko, bóng rổ là một môn thể thao của đồng đội. Tin tưởng mọi người, được mọi người tin tưởng. Vì tình yêu bóng rổ, và cả tình yêu đồng đội mà cùng nhau giành chiến thắng.

Kuroko không phải là vĩ nhân, Aomine cũng không phải ngẫu nhiên mà đánh mất bản thân mình. Cậu chỉ có một nguyện vọng nhỏ nhoi, là được nhìn thấy Aomine mỉm cười khi thi đấu một lần nữa. Đối với một người coi bóng rổ như sinh mạng mình như Aomine, nếu với bóng rổ cũng không còn cảm thấy hứng thú nữa, hẳn là cậu ấy phải rất đau lòng.

Aomine: Là tớ ngu ngốc, tin tưởng rằng sẽ luôn có cậu ở phía sau, mà quên mất cậu từ trước đến nay mơ hồ như ảo ảnh.

Kuroko: Tớ đã từng cố gắng rất nhiều, nhưng chính cậu đã khiến tớ phải lựa chọn ra đi.

Aomine: Tại sao cậu lại tùy hứng như vậy? Tùy tiện xông vào cuộc sống của tớ, rồi cứ thế biến mất như chưa từng tồn tại.

Kuroko: Là cậu là người đã buông tay, cậu chỉ tin tưởng vào chính mình, cái gì cũng không cần, đến cái bóng cũng không hề tồn tại. Vậy thì tớ... lấy tư cách gì mà đứng bên cạnh cậu đây.

Aomine/Kuroko: Có lẽ, chỉ là có lẽ mà thôi... Có lẽ là vì tớ thích cậu, thế nên lại càng không thể bị cậu đánh bại.

## 7. Chương 5-2: Phiên Ngoại 2 : Trước Ngày Ghi Danh Đại Học

Biên tập: Hắc Tường Vy

Aomine Daiki gần đây luôn nôn nóng, biểu hiện rất giống các đấng phu quân bán loạn chờ vợ sinh con trước phòng mỗ để. Bốn người còn lại của Thế hệ kì tích thì giống như mắc chứng bệnh “Sợ Aomine Daiki mãn tính”. Chưa cần nói trực tiếp nhìn thấy người, chỉ cần cái tên hiện lên trên màn hình di động cũng đủ khiến bọn họ không hên mà rét run cầm cập.

Kise ôm đầu lăn ra bàn, di động trên mặt bàn vẫn rung lên từng đợt, “Ai đó cứu tui với! Aominecchi thật không chịu nổi mà a a a~”

Midormia thờ ơ cầm vật may mắn là một con ếch cùng hai quyển ‘Tìm hiểu cung Xử Nữ’ và ‘Làm thế nào để tránh cung Xử Nữ’, lẩm nhẩm một loạt thuật bói toán kì dị.

Murasakibara ném điện thoại qua chỗ Akashi, tay còn lại ôm khư khư túi đồ ăn to tướng, “Nếu Aomine Daiki còn gọi thì bảo tớ lên núi làm tu sĩ rồi.”

Akashi nắm chặt di động, gân xanh trên trán đã nổi thành gờ giảm tốc độ ở ngã tư đường, sau đó thẳng tay ném điện thoại xuống đất, vỡ nát, “Ai dám trả lời tin nhắn của Aomine Daiki thì chết với tôi.”

Thế tại sao mà lúc này Thế hệ kì tích lại tụ họp ở đây lập “Anti-Aomi” bang phái? Là tại làm sao a? Tại làm sao mà cả bốn người giờ cũng mặt đen luôn như ‘Thanh phong đại hiệp’ rồi.

\*Thanh Phong Hiệp (The Green Hornet): Bộ phim đầu tiên Lý Tiểu Long đóng khi bắt đầu gây dựng sự nghiệp tại Hollywood. Tên Aomine Daiki dịch ra trong tiếng Trung là – Thanh Phong Đại Huy. Văn bản gốc ko có, ở đây ta chỉ sử dụng cho vui thôi \*v\*

Kise nước mắt nước mũi giàn giụa, “Ô ô ô các cậu mới có vài lần, tớ cơ hồ hai ba ngày nay đều gọi đến với tin nhắn rầm rập, chịu không thấu a chịu không thấu

”

Midormia đẩy mắt kính, vẻ mặt trầm trọng, “Tôi đã xem xét kĩ lưỡng rồi, giai đoạn này Xử Nữ đáng lẽ vẫn chưa đến ‘kì’...”

Murasakibara mặt không đổi sắc nhìn điện thoại vừa-nãy- còn mới tinh của Akashi, “Đã là cái thứ mấy rồi đó...”

Akashi ôm cánh tay ngồi ở một bên, lạnh mặt phun ra một chữ, “Bốn.”

Túi tiền hần yên lặng rơi lệ.

Đúng lúc này Kagami mặt đen như đất nồi không biết từ đâu chui ra, “Hóa ra không chỉ mình tôi bị như vậy sao? Tên Aomine khốn khiếp kia làm dạo này tôi ăn không ngon ngủ không yên nổi.” Mọi người thầm rửa xả, “Người có ăn bớt một nửa vẫn còn hơn ổi người!”

Năm người đồng loạt thở dài một cái.

Thế rốt cuộc là đã xảy ra cái gì? Phải quay lại một thời gian trước đó mới biết được.

“Cậu muốn đăng kí đại học nào?”

“Đã xác định rồi sao? Sẽ không thay đổi quyết định?”

“Này, lúc trước cậu bảo muốn đi đại học X, có định thay đổi quyết định không?”

...

Trước kì thi mấy ngày này, Aomine liên tục gọi điện nhắn tin hỏi han trường đại học mà bọn họ chọn, trên tay còn không ngừng nghiên cứu danh sách các trường cùng điểm chuẩn này nọ.

Kuroko từ phòng tắm đi ra thấy Aomine lại cúi đầu vào nghiên cứu trường liền đem khăn mặt ném tới mặt nó.

“Đồ ngốc Aomine-kun, sách hướng dẫn đã bị cậu làm cho nát bét rồi, đừng khiến nó thê thảm hơn nữa!”  
[Bốn người Thế hệ kì tích cùng rống: Kuroko cậu có thời gian thương quyển sách thì sao không tới thương cả chúng tôi đi!!!]

Aomine lấy khăn để sang một bên, đi vài bước ôm lấy Kuroko từ phía sau, vùi đầu vào hõm vai cậu, “Tetsu, chúng ta đến đại học C ở thành tây đi.”

“Làm sao phải đến tận đó?”

“Bởi vì tớ rất thích nơi đó a, cậu theo tớ diiii~”

“Đi nơi nào cũng được, dù sao cũng đều cùng một chỗ.”

“Lần này nhất định sẽ không để cậu chạy mất, tớ muốn bù đắp cho ba năm qua. Nếu đi nơi nào cũng giống nhau thì cùng tớ đến đại học C nhé!”

Kuroko thở dài, tay khẽ xoa đầu Aomine, “Tuy rằng vẫn cảm thấy có âm mưu gì mờ ám nhưng thôi, vậy cũng được.”

Aomine thỏa mãn ôm Kuroko vào lòng, mắt liếc đến sách hướng dẫn cười có phần nham hiểm. Lần này nhất định nó sẽ đem Tetsu đi xa khỏi các người a, đại học nhất định phải hoàn toàn là thế giới của hai người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kết quả thế nào còn chưa biết được...

Ta nói ra suy nghĩ của mình: Hóa ra Midorima cầm sách về cung Xử Nữ là để tra thời-kì-dậy-thì của em nó =>)) Tôi thật hết chịu nổi anh =>))

## 8. Chương 6: Đối Đầu

Trận chung kết cuối cùng, tranh một tấm vé vào Winter Cup của Trung học Seirin và Học viện Touhou chỉ còn nửa giờ nữa sẽ bắt đầu.

Aomine nằm trên sân thượng, một tay gối đầu, tay kia che mắt từ từ nhắm lại. Lúc này ánh nắng mặt trời còn chưa quá gay gắt, nhẹ nhàng tỏa ra dương quang nhàn nhạt, chiếu rọi đến từng góc ngách. Tinh thần khoan khoái khiến chính nó cũng có chút giật mình.

Chỉ cần ấm áp hơn thì hẳn sẽ rất thích hợp để ngủ, nhưng Aomine giờ khắc này ngược lại lại cực kì tỉnh táo. Đầu óc nó tất thấy đều trống rỗng, không có Touhou, không có Seirin, cũng chẳng hề có trận đấu cùng Tetsu sắp tới. Hoặc cũng có thể nói là, chính nó lựa chọn không nghĩ đến nữa.

Cứ như vậy, cho đến khi di động trong túi vang lên.

Nhất định lại là Momoi phiền toái! Aomine thời điểm nhấn điện thoại nhìn lướt qua đồng hồ, hiện giờ cũng không còn kịp. Lười biếng gấp một cái, nói, “Hiệp sau tứ sẽ đến, hai mươi phút cũng không quá khó khăn đi, nói với những người khác cứ chơi như bình thường.” Sau đó ngắt điện thoại.

Cũng không phải là khinh địch, cũng không phải muốn ra vẻ gì đó. Chỉ là, người đã vẫn luôn ở phía sau, người mình từng coi như tri kỷ giờ lại đứng ở trước mặt mình, cùng với người khác muốn hợp sức đánh bại. Mặc kệ Aomine bên ngoài có tỏ vẻ bất cần như thế nào, nhưng bên trong nó sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Đứng dậy phủi bụi đất trên người, Aomine nhắm mắt nhìn về phía chân trời. Nơi này khác với tầng thượng ở Teiko, cảnh sắc không thu được hết vào tầm mắt, không còn được nhìn thấy thiên ngôn vạn ngữ nơi cuối trời. (cái này ta chém, đại loại là bầu trời không còn được đẹp, thoáng đãng và tức cảnh cho thẳng bé nó si tình:v)

Khi đó mỗi lần trốn tập lên sân thượng ngủ đều sẽ bị Tetsu tìm thấy, bị cậu ấy khiển trách rồi ném qua lon nước lạnh lạnh, nó ngoài miệng tuy cần nhẫn nhưng kì thật đáy lòng lại âm thầm nảy sinh một thứ tình cảm kì lạ, như hạt giống được nhen nhóm trong tâm hồn.

Lúc Aomine đến đã sắp kết thúc hiệp hai, lảng lảng ở một bên nhìn tình huống đang diễn ra trong sân bóng, Touhou tuy dẫn trước nhưng Seirin cũng đang theo sát nút. Mà dù sao thì điều này cũng không quan trọng, nhất định nó sẽ giành chiến thắng.

Kagami ngồi ở ghế dự bị, nữ huấn luyện viên đang giúp hắn băng bó lại, có lẽ chấn thương ở chân lại tái phát. Hiệp hai chỉ còn lại một phút, Aomine nhìn thấy Tetsu tựa hồ an tâm thở ra khi Kagami có thể trở vào sân, trong lòng không khỏi co rút khó chịu, bất giác liền đi tới khoác vai Kagami buông lời khiêu khích.

“Nhất định phải nhiệt tình a, ít ra cũng có thể khiến tôi chơi đùa vui vẻ một chút.”

Lại đưa mắt nhìn thấy Tetsu rõ ràng vẫn như vậy luôn đứng ở phía sau – “Tetsu sao...”

Nay đã khoác trên mình bộ đồng phục xa lạ, cùng Kagami đứng trước mặt mình, ánh mắt tràn ngập địch ý — “Tôi còn đang suy nghĩ xem cậu sẽ có dạng biểu tình gì...”

Tetsu, cậu là cái bóng của tớ, đừng đi đến nơi không có tớ ở đó, — “Hắn là vẫn nhiệt tình như vậy đi...”

Cho nên nhất định phải thắng, người đánh bại được nó chỉ có mình nó mà thôi, cho dù nó có thua thì Tetsu cũng sẽ không trở lại, “Chờ các người thắng được rồi hãy nói.”

Nếu đối với Aomine, Tetsu mặc trên người đồng phục của đối thủ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ thì đối với Kuroko, Aomine Daiki vẫn là Aomine Daiki mà cậu biết. Một chút đều không khác biệt, quen thuộc đến mức cậu thậm chí có thể đoán ra cậu ấy sẽ nói gì, sẽ có biểu tình gì, cả người toát lên vẻ cao ngạo của đế vương. Aomine khi cùng với bóng rổ vẫn luôn đáng sợ, cho dù chỉ là những lúc luyện tập. Cũng bởi vì như vậy mà chiến thắng đối với cậu ấy lại càng dễ dàng đạt được.

Cho dù Kuroko hay Kagami và cả Seirin mỗi người đều dốc toàn lực, họ vẫn không thể ngăn cản được Aomine, vẫn không thể thắng được Touhou. Seirin thua, lại còn thua rất thảm hại. Kuroko lảng người nhìn thời gian dừng lại ở 0 phút 0 giây. Đến Seirin, được mọi người tin tưởng và tín nhiệm, nhưng lại không thể

giúp bọn họ giành được thắng lợi. Rời khỏi đội bóng Teiko cũng chỉ vì muốn mọi cố gắng của mình được công nhận, nhưng cuối cùng, người thua cuộc vẫn là chính mình.

Không phải mọi thứ đều không thay đổi sao? Chẳng lẽ mình đã sai thật rồi? Kuroko mù mờ, bản thân mình cũng không biết rõ.

Bắt không được, như thế nào cũng không bắt được, như thế nào cũng không thể với tới. Bóng ở trong tay Aomine càng lúc càng bị mang đi xa hơn.

Không đủ, vẫn chưa đủ. Bóng rổ cũng vậy, mà Aomine-kun cũng vậy.

Xa quá... Thật sự xa quá.

Aomine đứng cách Kuroko một đoạn đủ gần. Hồi còn ở Teiko, dù có gặp phải tình trạng khẩn cấp đến mức nào Kuroko nhiều nhất cũng chỉ khẽ nhíu mi, cậu cũng không hề bị kích động. Tuy rằng biết cậu không phải loại người lạnh nhạt, nhưng giờ phút này, Aomine lại chưa từng nhìn thấy một Kuroko như vậy. Bởi vì bị tiêu hao thể lực quá nhiều, thân thể vốn đã mệt mỏi đến cực hạn, khuôn mặt luôn mang vẻ bình tĩnh tựa hồ trong nháy mắt có thứ gì đó rạn nứt, mang theo mọi sụp đổ cùng yếu ớt tràn ra ngoài.

Tận đến khi bị đồng đội nhắc nhở đi xếp hàng cậu mới nhắc chân lướt qua.

Mà tại thời điểm đó, Aomine nghĩ có lẽ nó đã thấp giọng gọi một tiếng, Tetsu...

Mà con người bé nhỏ kia, tay trái dường như hơi co lại, muốn nâng cánh tay lên, cuối cùng cái gì cũng không có.

Lấy lí do gì mà được giữ cậu ấy lại đây, sự cảm thông của người thắng? Hay là trên danh nghĩa đồng đội cũ quan tâm an ủi?

Trở về phòng thay đồ của Touhou, vô tình nghe được một tên ngồi dự bị đang châm chọc Seirin cùng Kuroko, nó chỉ biết mình đã đâm cho thằng khốn kia một trận. Chỉ là một thằng vô danh tiểu tốt dự bị mà thôi, mà có tư cách gì mà nói Tetsu như vậy.

Rõ ràng là đã chiến thắng, rõ ràng là tất cả đều vì chiến thắng, mọi thứ đều dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng, lần đầu tiên, Aomine cảm thấy, trận đấu này, nó thắng không hề vui vẻ.

## 9. Chương 7: Từng Bước Cách Xa

Kuroko trầm mặc ngồi bên ngoài sân bóng rổ, im lìm cho tới tận khi tất cả đường phố đều lên đèn. Những ngọn đèn trắng hắt bóng cậu thon dài trên mặt đất, cô đơn và lạnh lẽo.

“Quả nhiên, ngoài chuyện bóng rổ mình chỉ là một kẻ vô dụng.”

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi Seirin phải dừng lại trước trận chung kết của giải Inter-high, khoảnh khắc thua Touhou, bị đánh bại bởi Aomine Daiki, kể cả điều Kagami đã nói sau trận đấu vẫn mãi luẩn quẩn trong tâm trí cậu. Không thể nào quên đi được, dù có là lúc ăn cơm, lúc tập luyện, hay cả lúc đi ngủ.

“Ở thời điểm quan trọng, dù có đồng tâm hiệp lực hay tinh thần đồng đội, tất cả đều chưa đủ.”

Khi còn ở Teiko, sau giờ tập Aomine và Kuroko đều chiếm dụng sân bóng để chơi bóng rổ.

Còn nhớ lần đầu tiên sau khi luyện tập xong, Aomine và mình mồ hôi chảy ròng ròng đứng bên cạnh máy bán nước tự động. Aomine hỏi muốn uống gì, cậu không cần suy nghĩ mà trả lời, “Vanilla milkshake”. Aomine vẻ mặt muốn bốc hỏa nhưng vẫn nghẹn lại, “Máy bán nước tự động sao có vanilla milkshake được. Hơn nữa vừa vận động xong uống cái đó không thấy lợ sao?” Đoạn liền ném qua hai chai nước tăng lực.

Khi đó cảm giác thật giống như những tiểu quỷ trong vườn trẻ cùng chia sẻ căn cứ bí mật với nhau, còn khi lớn lên, mỗi người dường như đều luôn giữ riêng cho mình một ít, không muốn trải lòng với người khác.

Ngày hôm đó trời đã dần về khuya, nhưng Kuroko vẫn một mình lưu lại sân bóng rổ. Cố gắng mãi vẫn không thể lên nhóm hai khiến cậu nản chí muốn buông tay, bản thân mình vô năng như vậy sẽ chỉ gây cản

trở đến toàn đội. Aomine đã từng nói với cậu như thế này, “Nếu đã không làm được thì không nên nín kéo, ít nhất thì, tớ thực sự rất khâm phục cậu.”

Rõ ràng là yêu bóng rổ đến vậy, rõ ràng là so với người khác đều cố gắng hơn, nhưng có lẽ, mình thật sự không có khả năng chơi bóng. Aomine nói vậy cũng là lời khách sáo mà thôi? Kuroko thất thần nhìn trái bóng trong tay, không để ý đến bóng người xuất hiện phía sau, chưa kịp phản ứng cổ áo đã bị kéo nhét vào một lon nước lạnh lẽo.

“Lạnh quá!”, hô nhỏ một tiếng, vội vàng lấy lon nước trong người ra. Nhìn lon nước tăng lực trong tay, Kuroko chậm rãi ngược lên nhìn Aomine đứng trước mặt mình không nhanh không chậm uống từng ngụm.

“Tetsu cậu thật vô tâm, đến đây chơi mà không rửa tớ.”

Kuroko im lặng nhìn đồ uống cùng bóng rổ trong tay mình. Aomine chợt cảm thấy bộ dáng Kuroko có gì đó không ổn, tuy rằng cậu ấy không hay nói nhiều nhưng nó cũng chưa bao giờ nhìn thấy Tetsu trầm mặc như vậy. Aomine cúi thấp người, muốn nhìn rõ biểu tình của người trước mặt.

“Nè nè, Tetsu? Cậu, cậu sẽ không khóc đi? — a đau quá!”

Kuroko một tay cầm bóng chụp lên mặt Aomine, “Aomine-kun, cậu là đồ ngốc.”

Aomine xoa xoa mũi, ồm ồm nói, “Chính cậu nhìn như sắp khóc mà.”

“Này, Tetsu?”

“Cái gì?”

Kuroko hơi ngắc đầu nghi hoặc chờ nghe câu hỏi. Aomine đại khái là lần đầu tiên nhìn Kuroko ở cự li gần như vậy, đôi mắt màu lam sáng rực, làn da trắng mịn so với Momoi cũng không kém là bao. Aomine rửa thắm dây thần kinh của mình hóa ra cũng vô dụng như vậy. Những lúc này thì nên nói cái gì? An ủi? Cổ vũ? Nói cái gì thì tốt.

“Aomine-kun?” Kuroko không kiên nhẫn hỏi lại, tay hươ hươ lôi kéo sự chú ý.

“Đừng rời khỏi đội bóng.” Aomine cà lăm cả nửa ngày, không biết bao nhiêu tế bào não hi sinh oanh liệt mà tự dưng thốt ra được một câu như vậy.

Trong nháy mắt, Kuroko cảm thấy thật kinh hãi. Aomine nhìn bộ dáng cậu lại rất đáng yêu, vẫn còn có vẻ mờ mịt không hiểu, mà chẳng lẽ nó nói gì sai sao? Tuy rằng lời nói ra chưa được nào xử lý nhưng hình như cũng không có gì sai mà.

“Aomine-kun, buông tay tớ ra trước đã.”

“Hả?”

Thời gian dừng lại, năm giây, Aomine mới ngẩn người ý thức được tay mình truyền đến cảm giác ôn nhu, mềm mại.

Thời gian dừng lại, năm giây, Aomine nhìn tay Kuroko nắm gọn trong tay mình, đột nhiên cảm thấy, xúc cảm thật là tốt.

Thời gian dừng lại, năm giây, tựa hồ còn chưa đủ, tay Aomine thoáng dùng sức siết chặt lại, không ngăn được mình cảm thán.

Thời gian dừng lại, năm giây, Kuroko nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Aomine, có chút quần bách muốn rút tay về.

Thời gian dừng lại, năm giây, Aomine phát hiện rung động nhỏ nhoi trong bàn tay mình chợt tiêu thất.

Thời gian dừng lại, năm giây, Aomine rút cuộc cũng ý thức được vừa rồi đã phát sinh cái gì.

“Hả hả? Tetsu... xin lỗi, vừa rồi, cái kia... khụ khụ...” Aomine hắng cổ họng, biểu tình vui đùa ảm ỉ hằng ngày trở nên nghiêm túc, “Không cần quan tâm đến mấy thứ cấp bậc đó, nếu đã thích bóng rổ thì như thế nào cũng không quan trọng. Quan trọng nhất là chúng ta có thể được cùng nhau chơi bóng rổ, không phải sao Tetsu? Cho nên... không cần ra khỏi đội đâu.”

“Đã biết.” Kuroko cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt thành quyền ở sau lưng. Bàn tay vừa bị Aomine nắm kia tựa hồ vẫn lưu lại sự ấm áp cùng cảm giác dày rộng, chậm chậm lan tỏa khắp cơ thể.

“Ừm...”

“Sau này nếu tâm tình không tốt có thể cùng tớ chơi bóng, đừng chỉ ở một mình.”

Aomine nghiêm túc nhìn Kuroko, một Kuroko như vậy nó không bao giờ muốn phải nhìn thấy nữa. Giống như một người tứ cổ vô thân, cô độc nhất mình trong thế giới của bản thân, người ngoài dù có liều mạng cũng không thể chạm tới.

“Aomine-kun thật sự rất giỏi bóng rổ, nhưng mà...” Tựa như có gì đó đang cựa mình đổi thay, nhưng lại sợ hãi nắm bắt hàm ý trong câu nói đó, “Nhưng mà, Aomine-kun quả nhiên vẫn là đồ ngốc.” Kuroko khoe miệng loان loان, ngây ngô cười sáng rõ.

Khi đó tớ không phải cái bóng của cậu, cậu cũng không phải ánh sáng của tớ, hai người sống vai nhau mà đứng, cách nhau chỉ vài bước chân, nhưng lại thật gần, gần đến mức chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào.

Giờ khắc này đây, cùng một địa điểm cùng một tâm tình, cảm giác giống như buổi tối hôm đó ở sân tập của Teiko đầy cô độc, Kuroko lại không khỏi nhớ đến câu nói của người kia, “Sau này nếu tâm tình không tốt có thể cùng tớ chơi bóng, đừng chỉ ở một mình.” Ở thời điểm đó, mặc kệ dù là mình ở nhóm ba hay nhóm một, Kuroko vẫn luôn luôn cảm thấy vui vẻ.

Chính là không nhớ bắt đầu từ khi nào, Aomine càng ngày càng ít đến luyện tập, thời gian tập của đội bóng rổ cũng ngày một ít đi, thẳng đến khi Kuroko cũng không còn xuất hiện ở nơi này nữa.

Aomine Daiki thực ra là một người rất đơn giản, cũng giống như lối chơi bóng rổ của cậu ấy, thoải mái không bày đặt. Kỳ thật Kuroko cũng hiểu được, hứa hẹn như vậy có lẽ chỉ là buột miệng nói ra, cũng không phải Aomine không tuân thủ lời hứa, mà là thắng lợi quá dễ dàng khiến bóng rổ đối với cậu ấy bắt đầu trở nên vô vị.

Kuroko dùng ngón trỏ xoay bóng, ma sát trên đầu ngón tay truyền đến chút đau đớn nóng rực, tựa như một loại độc được thấm dần đến trái tim còn đập. Cậu vẫn không hiểu cảm giác này là sao, là vì Seirin đã thua, hay là vì mình bị đánh bởi Aomine nữa? Tuy biết rằng bản thân mình không cần ai nhưng lúc này đây người kia cũng không ở bên cạnh, Kuroko chợt cảm thấy tràn đầy ủy khuất trước nay chưa từng có.

Ngón tay xoay bóng đột nhiên bị một cổ lực đạo đánh trúng mà rơi xuống, bóng người chợt lóe lên đem bóng đập trên mặt đất ném bay một đường đẹp mắt vào rổ. Kuroko có chút không tin vào mắt mình.

“Aomine... kun?” Thì thầm gọi nhỏ một cái tên.

Aomine mặt không thay đổi tiêu sái đi đến trước mặt Kuroko, tức giận cúi đầu nhìn cậu mang theo vẻ mặt vô tội cùng nghi hoặc.

“Dù có thua thì cũng không tự trách đến thế đi?”

“Hửm?” Kuroko vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của Aomine, phản ứng lại càng thêm mờ mịt.

Aomine cầm tay phải Kuroko lên, nhìn ngón trỏ đỏ rực, khe khẽ thở dài.

“Cậu là đồ ngốc sao?”

“Aomine-kun tớ không phải là cậu.”

Aomine nghẹn lời, tay không tự giác tăng thêm chút lực. Kuroko cảm thấy mọi thứ giống như quãng thời gian trước đây, hai người chơi bóng xon, đem từng câu từng câu vặn lại nhau. Kỳ thật Aomine luôn thua cậu, nhưng Kuroko lại rất thích vẻ mặt lạnh băng mang theo tia bất lực cam chịu của cậu ấy.

Nhưng hiện tại hai người đã đứng trên hai con đường khác nhau, ý thức được điều đó không khí có phần trở nên gượng gạo. Kuroko xấu hổ rút tay mình ra.

“Cậu vì sao lại ở nơi này?”

“Trước đây đã nói rồi, nếu tâm tình không tốt có thể cùng tớ chơi bóng, đừng chỉ ở một mình. Đã quên rồi?” Aomine đem tầm mắt phóng ra nơi khác, mắt tự nhiên nói, “Tên Kagami kia không đi cùng cậu, hai người cãi nhau sao? Không phải cậu với hắn lúc nào cũng như hình với bóng.”

Trận đấu ngày đó của Seirin và Touhou kết thúc, Aomine thầm nghĩ mình phải gặp Kuroko một lần. Đến chính nó cũng không hiểu sao lại phải như vậy, chỉ là một ý tưởng chợt lóe lên không cách nào dập đi được.

Aomine không dám nhắn tin hoặc gọi điện cho Kuroko, nó sợ cậu ấy lại giống như năm xưa mà cất lực trốn tránh. Tự hờ lại có chút giật mình, Kuroko như vậy thực dễ dàng biến mất trước người khác, nhưng khi đó, nó cũng không thể tưởng tượng mình lại cố chấp đến vậy.

“Aomine-kun, giọng điệu của cậu giống như đang ghen.”

“Đúng vậy, tớ hình như có chút ghen tị.”

Kuroko nói đùa, vốn tưởng rằng Aomine sẽ giống như trước cười nhạt mà khinh thường, thực không nghĩ rằng mình lại nhận được câu trả lời thẳng thắn như vậy.

Aomine hai tay vòng qua lưng Kuroko, kéo cậu sát vào lòng mình.

“Mà nói sai rồi, không phải chỉ có chút ghen, mà là tớ ghen muốn điên lên rồi.”

“Tớ vẫn còn nhớ mình đã từng hứa với bản thân, sẽ không bao giờ để cậu phải cô đơn như vậy nữa. Nếu như tớ nói ra sớm hơn, hiện tại chúng ta liệu có thể thay đổi không, Tetsu?”

“Trở về cùng tớ đi Tetsu, trở về làm cái bóng của tớ, giống như ngày xưa. Chúng ta ở cùng nhau sẽ không bao giờ thất bại.”

Kuroko giấu mặt trong ngực Aomine, bàn tay đang gắt gao nắm chặt góc áo nghe đến câu cuối cùng liền thoáng buông tay, đẩy Aomine ra khỏi.

“Nghe thì vui vẻ, nhưng lại không vui một chút nào.” Kuroko cúi đầu nhìn mũi chân mình cùng Aomine, từng bước, từng bước kéo dài khoảng cách.

“Aomine-kun, cậu tin tưởng tớ không?”

“Tetsu, là tớ thích cậu.” Aomine không hiểu vì sao Kuroko lại hỏi như vậy, nó có tin tưởng cậu không, bản thân Aomine cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Tớ không thể cảm kích Aomine-kun, vì thực tại, vẫn là chúng tớ bị đánh bại dưới tay cậu.” Kuroko ngẩng đầu nhìn Aomine, lộ ra vẻ thản nhiên tươi cười.

“Tớ cũng thích cậu, Aomine-kun. Nhưng tớ không muốn mãi là người chỉ đứng ở phía sau cậu. Tuy rằng tớ và Seirin đã thua, nhưng bọn họ vẫn đặt niềm tin vào tớ. Chúng tớ sẽ trở nên mạnh hơn, sau đó sẽ là đánh bại cậu, Aomine-kun.”

“Kỳ thật, tớ cũng không phải là người có lập trường kiên định, nếu có một ngày Aomine-kun vì dao động mà đi ngược nguyên tắc của mình, tớ cũng sẽ không tha thứ.”

“Cho nên... đợi đến khi Aomine-kun lại có thể cười khi chơi bóng rổ, đến khi đó mọi thứ cũng không hề vô nghĩa.”

Đã từng nghe nói rằng, màu đen có thể hấp thụ tất cả mọi màu sắc, nhưng Kuroko lại cảm thấy, cậu không thể chịu nổi dương quang rực rỡ của Aomine thêm nữa.

Kuroko đi rồi, Aomine ngơ ngác sững sờ đứng tại chỗ. Trong lòng như bị phân ra làm hai nửa, một bên là “Tetsu cũng thích mình”, một bên là hiện thực “Tetsu sẽ không trở lại.”

Hiện tại cậu không phải cái bóng của tớ, tớ cũng không phải ánh sáng của cậu, hai người sống vai nhau mà đứng, cách nhau chỉ vài bước chân, gần như vậy, nhưng dù có thể chạm vào, như thế nào lại muốn trùng xa cách.

## 10. Chương 8-1: Bởi Vì Tin Tưởng (thượng)

“Aominecchi và tớ, nếu chọn một trong hai người, cậu cảm thấy ai sẽ thắng?”

Vòng tứ kết toàn quốc, học viện Touhou đấu với trung học Kaijou. Thời gian nghỉ giữa hiệp, Kuroko ra ngoài tìm Kise, rốt cuộc lại nhận được câu hỏi như vậy.

“Tớ không biết... Nhưng dù người thắng có là ai thì kết quả cũng không quá bất ngờ.”

Kise nghe xong câu trả lời, đắm chiêu nhìn Kuroko một hồi sau đó nở nụ cười.

“Tớ sẽ cố gắng hết mình.”

Kuroko đi ngang qua phòng nghỉ của Touhou, tình cờ gặp Momoi đẩy cửa ra ngoài. Momoi vẽ mặt hạnh phúc chạy đến ôm chặt lấy cậu.

“Momoi-chan, tớ không thở được...”

“Tetsu cậu tới xem trận đấu sao? Là tới cổ vũ cho chúng tớ?”

“Đúng lúc bọn tớ có đợt tập huấn ở gần đây thôi.”

Momoi buông tay, ánh mắt có chút chần chờ nhìn về phía cửa phòng nghỉ.

“Tetsu muốn tìm Aomine nói chuyện sao?”

“Không cần. Tớ đi trước không những người khác sẽ lo lắng.”

Momoi mê mang nhìn bóng lưng Kuroko rời đi, vốn tưởng rằng cậu ấy đi ngang qua nơi này là đặc biệt muốn tìm Aomine. Đối với trận đấu này, thực ra chính Momoi cũng không thể đoán được ai sẽ là người chiến thắng. Cho dù mình có thể phân tích hết chiến thuật của Kaijou, hết nửa hiệp đầu Touhou vẫn dẫn trước áp đảo, nhưng Kise mà lại dễ dàng bị nhìn thấu như vậy thì cậu đã không được gọi là một thành viên của Thế hệ kì tích.

Nhưng Kuroko không hề chần chờ do dự mà rời đi như vậy, cũng không muốn cùng Aomine gặp mặt. Chẳng lẽ do trận đấu trước nên cậu ấy vẫn giận dỗi linh tinh sao? Kuroko thoát nhìn tuyệt không phải người như thế a, còn tưởng rằng trực giác của con gái có thể giúp mình hiểu rõ tình cảm của Aomine và Kuroko chứ.

“Trực giác của mình sao mà sai được! Nhất định là bởi vì tình cảm sứt sẹo của hai tên con trai với nhau nên mình mới không biết!!!” Momoi thẹn thùng tức giận nói.

Cú ném vào rổ cuối cùng của Aomine, đồng hồ dừng lại ở một giây duy nhất, kết quả 110:98.

Ở trong mắt Aomine, quyết định tin tưởng vào đồng đội và chần chờ ở thời khắc quan trọng kia của Kise chính là lí do khiến cậu ta trở nên yếu đuối mà thua trận. Nhưng ở trong mắt Kuroko, nhìn cảnh tượng Kise được mọi người đỡ đứng lên, khoe miệng không tự chủ mà cong lên cười nhẹ.

“Cả hai người họ đều không thua.” Kuroko lăm lăm, thoải mái đứng lên rời khỏi.

“Cậu đang nói gì vậy Kuroko?” Kagami nghe được lời Kuroko, thắc mắc hỏi lại.

Kuroko chỉ vào sân đấu nơi hai đội đang xếp hàng chào đối phương, “Aomine-kun thắng, Kise-kun tuy thua nhưng lại có được một thứ khác mà so với chiến thắng cũng không hề kém. Kise-kun đã bắt đầu cảm thấy vui vẻ khi chơi bóng rổ rồi.”

Kagami nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Kuroko, mà không, có thể nói suốt cả trận đấu cậu ấy đều bình tĩnh như vậy. Cho dù là lúc Kise có thể sao chép được mọi động tác của Aomine đến khi Kaijou không ngờ lại thất bại.

“Hừ, ngay từ đầu cậu đã đoán được Aomine sẽ thắng đi Kuroko?”

“Ai thắng cũng không có gì bất ngờ.”

“Gạt người.”

Kuroko cười rộ lên, mang theo một tia đắc ý cùng giảo hoạt.

Kuroko quả thật đã mong Aomine hôm nay sẽ thất bại, cứ cho là như người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê đi. Nhưng cậu không thể ngăn mình nghĩ đến giây tiếp theo bóng sẽ về tay ai, ai sẽ là người dẫn điểm, và nghĩ rằng liệu lời hứa của mình với Momoi có thể thành sự thực.

Cho nên thời gian nghỉ giải lao mới lo lắng mà cố ý đi tìm Kise, vốn muốn cổ vũ cậu ấy nhưng nhìn biểu tình quyết tâm của Kise mà cảm thấy dư thừa. Lúc gặp mặt Momoi cũng không hề nói ra, mọi thứ đều không còn tất yếu nữa.

Bởi vì cậu tin tưởng.

Tin tưởng cậu ấy sẽ trở thành con người có thể tin vào người khác.

\*Giải thích một chút: Kise dù đã thua nhưng đối với Kuroko, việc Kise tin nhiệm vào đồng đội của mình là điều chiến thắng lớn nhất mà cậu ấy đã giành được. “Cậu ấy” ở cuối chương ta đã day dứt khá nhiều giữa Aomine và Kise nhưng khả năng cao nhất là để chỉ Kise.

Kuroko không cổ vũ cho Kise vì cậu tin rằng Kise sẽ trở thành một người chơi bóng hết mình vì đồng đội.

Cũng chính là tinh thần bóng rổ mà Teiko còn thiếu khiến Kuroko rời khỏi đội hồi cấp hai.

## 11. Chương 8-2: Bởi Vì Tin Tưởng (trung)

Kuroko vừa trở về từ Đại hội bóng rổ đường phố đã phải nhận nhiệm vụ đưa Momoi ra nhà ga. Nhìn đến đôi mắt khóc sưng đỏ của Momoi, Kuroko đoán tám, chín phần là do tên đại ngốc kia lại gây chuyện.

Momoi kể lại mọi chuyện, quả nhiên trận đấu với Kise bởi vì miễn cưỡng chính mình mà khuỷu tay Aomine đã bị thương nặng. Hồi còn ở Teiko, vấn đề sức khỏe và thể trạng của mỗi thành viên đều do Momoi phụ trách, tùy tình trạng sẽ kiên quyết yêu cầu đối phương nghỉ ngơi để điều dưỡng.

Kuroko nghĩ cậu dường như có thể mơ hồ hiểu được Aomine hiện đang cảm thấy như thế nào. Nếu mình ở vào hoàn cảnh như vậy hẳn cũng sẽ hoài nghi năng lực của chính mình mà bất mãn. Aomine-kun, cậu ấy vẫn luôn mong chờ cái ngày ấy, tuy không muốn bản thân bị thua cuộc, nhưng suy nghĩ đó luôn âm ỉ mà tồn tại.

Nghĩ vậy, Kuroko cân nhắc rồi quyết định đem kĩ năng đặc biệt cho Momoi xem, không nề hà đối phương không những là quản lí mà còn là quân sư của đội bóng khác. Kĩ năng này cậu vẫn chưa hoàn thiện, hẳn là sau khi trở về Momoi sẽ nói cho Aomine biết, cũng là thư giao chiến mà cậu muốn gửi.

Nhìn biểu tình ngỡ ngàng của Momoi, Kuroko biết cậu đã thể hiện nó khá tốt, khéo môi nhợt nhạt cậu lên cười nhẹ, nhìn cửa nhà ga trước mặt rồi xoay lại nói, “Chờ tớ một chút.” Đoạn chạy đến hàng thuốc ven đường mua một lọ chữa ngoại thương, tùy tiện viết vài chữ gì đó rồi đưa cho Momoi.

“Cậu giúp tớ đưa cái này cho Aomine-kun nhé!”

“A, được.” Momoi cẩn thận cầm lấy, ánh mắt do dự nhìn Kuroko, “Tetsu, tớ có thể hỏi cậu một chuyện được không?”

“Có thể.”

Biểu tình của Kuroko khiến Momoi cảm thấy mình hỏi gì cậu cũng sẽ trả lời, yên tâm thở nhẹ. Kuroko là một người tinh tế, lại đem đến cảm giác an tâm, khiến đối phương muốn dựa dẫm vào, đây cũng là điểm mà Momoi cảm thấy thích ở cậu.

“Tetsu thích Aomine phải không?”

“Ừm.”

“Aomine cũng thích cậu, chẳng lẽ Tetsu không nhìn ra sao? Vậy vì cái gì... Chẳng lẽ chỉ bởi lí tưởng không hợp?”

Kuroko suy nghĩ trong chốc lát, dùng đầu ngón tay xoay trái bóng.

“Người tớ thích, đã không còn là Aomine-kun của hiện tại.”

Tuy Kuroko không trả lời trực tiếp vào câu hỏi nhưng Momoi biết cậu cũng không trốn tránh, trả lời lấy lệ. Không tiếp tục truy hỏi mà nở nụ cười, “Tuy rằng đã bị thất tình, nhưng tớ vẫn mong có thể nhìn thấy hai cậu đều vui vẻ.”

“Sân bóng bên cạnh nhà ga không cần thuê chỗ, có cơ hội lại cùng nhau chơi bóng đi. Tớ vẫn thích xem mọi người cùng chơi bóng a.”

“Được.”

Kuroko nhìn Momoi đi xa dần. Ngẩng đầu nhìn trời đêm, gơ tay phải lên nắm lại thành quyền, trắng sáng như gương chiếu rọi khiến tâm tình cậu trở nên thoải mái.

Không cần có kế hoạch để thay đổi Aomine, cậu cũng không mong cậu ấy sẽ biến thành dạng gì, chỉ cần trở về làm Aomine mà mình quen biết là đủ rồi. Aomine có thể cười rạng rỡ khi chơi bóng rổ mới là con người thật của Aomine, không phân biệt thắng thua, không phân biệt thành tích.

Không cần chỉ đứng một chỗ để chờ tớ, bởi vì tớ sẽ đến đó rất nhanh.

Vậy nên, cậu cũng phải nhanh vượt qua đó.

\*Giải thích một chút: Aomine đã không còn luyện tập từ hồi cấp hai vì không muốn mình trở nên quá giỏi, ghét thua nhưng lại khao khát có một đối thủ khó nhằn khiến nó phải chơi hết mình. “Cái móc” lẩn ranh giữa Kuroko và Aomine chính là lúc Kuroko có thể tìm được một người đánh bại tên Aho cho nó bớt đỡ hơi ấy (~^ ^)~

## 12. Chương 8-3: Bởi Vì Tin Tưởng (hạ)

Trận đấu đầu vòng loại đầu tiên của Winter Cup cuối cùng cũng diễn ra, đối thủ là Seirin và Shoutoku. Trước đó Momoi đã hẹn Aomine để đi xem Kuroko thi đấu, vậy mà đến ngày thì người lại mất tích.

Tìm khắp các tầng thượng của mọi khu nhà vẫn không thấy đâu, đến tận tòa cuối cùng mới thấy Aomine đang chậm rãi treo lên cầu thang liền nổi giận đùng đùng chạy tới. Aomine nhìn người chợt xuất hiện, không chút áy náy mà khoát tay.

“Tránh ra, tớ muốn ngủ.”

“Cậu không muốn đi xem vòng loại sao? Midori đối đầu Tetsu, hơn nữa họ còn là Vua của phía Tây a.” Tên ngu ngốc này rốt cuộc có để Tetsu ở chỗ nào trong lòng không, vẻ mặt tỉnh bơ không quan tâm càng như đổ thêm dầu vào lửa.

“Dù sao Seirin cũng sẽ thắng, còn phải đi làm gì.” Aomine đương nhiên nói.

“Hà? Vì sao?”

Dù sao Seirin cũng sẽ thắng. Từng lời Aomine nói không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Momoi, đột nhiên lại nhớ tới ngày đó gặp Kuroko ở trận đấu với Kaijou.

“Tetsu muốn tìm Aomine nói chuyện sao?”

“Không cần”

Dù sao Aomine cũng sẽ thắng, khi đó cậu ấy đã nghĩ như vậy đi. Momoi giống như hiểu ra được điều gì đó, đối với hai người này thực sự không biết nên vui hay nên buồn.

Tình cảm của Aomine, nhiệt huyết lại bá đạo, cậu ấy thích Kuroko, đồng thời cũng hi vọng Kuroko thích mình, nhưng lại xem nhẹ bản thân. Mà tình cảm của Kuroko, dù thế nào cũng thích Aomine mặc kệ cậu ấy có thích mình hay không, cố chấp mà coi trọng Aomine hơn chính mình. (\*)

Rõ ràng là chỉ cần tin tưởng nhau, lại phí hoài những năm tháng cấp hai đứng nhìn đối phương từ một khoảng cách. Bướng bỉnh chấp nhất, người này tiến một bước người kia lui một bước, người từng bước lại gần ta từng bước lùi xa, hoặc là đều cùng nhau dừng lại.

Đều là hai tên đại ngốc.

Momoi nhin xuống cảm giác muốn khóc, gờ chân đá một cước tên đang nằm thiêu thiêu ngủ.

“Aomine cậu không muốn luyện tập thì cũng nên đọc sách đi, vốn tứ chi đã phát triển rồi giờ não bộ còn ngày càng héo rút luôn thì làm sao. Seirin dù sao cũng chỉ là đội bóng hạng B, có ngu ngốc mới bảo họ có thể thắng được đội hạng A.”

“Satsuki cậu léo nhéo cái gì vậy gió lớn quá tớ không nghe thấy.”

“Hừ? Không nghe thấy chứ gì? Ngày đó Tetsu đưa tớ về nhà hình như đã nhờ gửi cho tên đàn nào đấy cái gì đó...”

Aomine nghe vậy nháy mắt liền bật dậy, khí thế như sói đói mà tiến đến.

“Rốt cuộc là cái gì, có tin tớ ném cậu từ đây xuống không?”

“Oa tên đại ngu ngốc ném tớ xuống tớ khóc cho cậu xem...”

“Được rồi được rồi là tớ sai, đưa cho tớ tớ sẽ không so đo chuyện mấy người tính kế để dụ tớ không tham gia trận đấu tiếp thế nào.”

Momoi đùa chán rồi mới đem đồ ngày đó Kuroko nhờ gửi ném về phía Aomine.

“Cứ từ từ mà ngủ, tớ còn không muốn bỏ lỡ trận đấu của Tetsu đâu.”

Momoi đi rồi, Aomine cầm lọ thuốc lên nhìn kĩ, phát hiện ở khe hở lộ ra một mảnh giấy nhỏ.

“Đến lúc bởi tay bị thương mà thể trạng không tốt rồi thua dưới tay tớ thì cũng đừng khóc nhá Aho ”

Không chạm không thấy, ngữ khí lại như không có chuyện gì xảy ra, Aomine nhếch miệng nở nụ cười. Hai ngón tay nắm chặt tờ giấy màu vàng, ngồi xuống xem, nằm xuống nhìn, lật trước lật sau, soi lên ánh mặt trời, nhìn lâu thật lâu tựa hồ vẫn không đủ. Bộ dáng giống như nếu nó đổi vài kiểu xem khác thì Kuroko sẽ thực sự nhảy ra từ mảnh giấy đó vậy.

Nhớ hồi còn ở Teiko, vì cường độ tập luyện của Akashi quá nặng nên Kuroko thường xuyên bị ngoại thương, Aomine một bên cần nhẫn, “Thể chất của cậu quá yếu, có phải bình thường không chịu ăn cơm không?”, một bên lôi lôi kéo kéo Kuroko đi cửa tiệm mua thuốc.

Nhớ lại chuyện ngày xưa, Aomine cười nhẹ đem mảnh giấy cất vào túi áo ngực.

Mấy ngày trước nó đã nghe Momoi kể về kĩ năng mới của Kuroko, cái gì mà rất khó lường, hình như cũng là thư giao chiến cậu ấy muốn gửi. Aomine hào hứng đứng lên, chợt cảm thấy phản kích chờ mong trận đấu sắp tới cùng Seirin, được gặp lại Kuroko một lần nữa.

Đừng để tớ chờ quá lâu nhé Tetsu.

Tớ đương nhiên biết rõ, để gặp được tớ ở phía trước, cậu chắc chắn sẽ không thua.

Hết thấy là bởi vì tin tưởng.

\*Giải thích một chút (theo ta hiểu): Aomine thích người thì muốn người ta cũng phải thích mình, nên nó nghĩ rất nhẹ nhàng, chỉ cần Kuroko trở về và lại làm cái bóng của nó như xưa là được. Kuroko lại coi trọng Aomine hơn cả bản thân mình, dù đâm vào đường đá nhưng vẫn muốn hoàn thành lời hứa, chưa xong chưa về. Vậy nên mới có cảnh người đuổi người chạy, không thì cùng nhau đứng yên mà trốn tránh.

### 13. Chương 9: Là Ai Đã Đánh Mất Ai

Aomine lao đến túm để đồ tìm mảnh giấy của Kuroko cất trong túi áo ngực, hành động khản trương như nữ sinh ngây thơ khiến nó ngượng ngùng, bất quá cũng không hề dừng lại. Mảnh giấy trong túi áo theo mỗi cử động đều nhẹ nhàng ma sát vào ngực, không đau không ngứa nhưng khiến cho người ta cảm nhận sâu sắc được sự tồn tại, cũng giống như Kuroko vậy.

Những ngày gần đây, dù là khi đi học, trốn lên tầng thượng ngủ hay đi về một mình trên con đường quen thuộc, mỗi khi đi ngang qua cửa hàng ăn nhanh từng bị Momoi và Kuroko cưỡng ép kéo đến, suy nghĩ của

Aomine lại không khống chế được mà nghĩ đến cậu ấy. Nghĩ đến những ngày tháng cấp hai, cùng Kuroko chơi bóng rổ cả ngày, thoải mái không phiền muộn. Kể từ lúc lên trung học đến nay, cảm giác tựa như đã trải qua hàng thế kỉ.

Aomine vẫn luôn ghen tị với Kise, nếu nhớ Kuroko cậu ta sẽ đến tận trường gặp. Không phải Aomine chưa từng nghĩ tới việc đi gặp Kuroko, chỉ là, cậu ấy đã có ánh sáng mới, cùng đội bóng mà cậu ấy tin tưởng và tín nhiệm. Cậu ấy đã có tất cả, mà hết thảy đều không có Aomine Daiki ở trong đó. Cho nên nếu đi gặp đối phương, Aomine thật sự không biết nó sẽ phải đối mặt như thế nào.

Một ngày nọ, Imayoshi tìm được Aomine trốn tiết đang nằm trên sân thượng phơi nắng, về mặt ‘kiểu gì cũng gặp người ở đây’, tay quơ quơ một quyển sách gì đó.

“Nè Aomine, vừa có người cho anh quyển tạp chí mới nhất của Horikita Mai-chan...”

Không cần Imayoshi nói xong Aomine liền nhảy dựng lên, chưa kịp phản ứng đã thấy ào một cái, Horikita Mai trên tay không cánh mà bay, không khỏi cảm thán, lúc thi đấu mà cậu cũng hào hứng được như vậy thì tốt quá nha.

Bất quá là senpai thì đương nhiên ngón nghề cũng phải cao hơn một bậc.

Aomine còn chưa nhìn rõ trong tay là cái chi tứ phía đã vô thanh vô tức đen ngòm, khắp người bị quấn chặt như cái bao, giãy giụa muốn thoát ra, “Tôi cóc cần nữa, đem Horikita Mai trả lại cho anh luôn đồ bốn mắt xấu tính...”

Imayoshi nhìn ‘bó giò’ tùm tùm cười cười, thẳng chân đạp một cước, “Có giỏi thì gọi tôi một tiếng senpai xem thẳng nhóc năm nhất láo toét.” Đoạn hô lớn với mấy người xung quanh, “Xuất phát thôi!”

Lúc Aomine được thả ra thì đã thấy mình kì diệu thay lại đang ở nhà thi đấu nơi diễn ra Winter Cup, là trận đấu giữa Seirin và Kirisaki Dai Ichi, có gốc thế nào thì Aomine cũng đánh hơi được đây Momoi là trùm xỏ của trò này. Cũng không phản kháng gì được, thôi thì dù sao nó cũng đang rồi, mà kì thật chính mình cũng muốn đến xem đi.

Đối thủ lần này khiến Aomine mơ hồ cảm thấy lo lắng. Hoàn toàn không phải vì thực lực của đối phương, mà theo kết quả thu hoạch được thì tất cả các đội từng đấu với Kirisaki đều có thành viên bị thương từ nhẹ đến nghiêm trọng. Bọn họ luôn ở những điểm mù của trọng tài mà chơi xấu, thật sự đều khiến mọi người không thích. Ngay cả Aomine dù luôn muốn chiến thắng nhưng cũng không làm mấy trò hèn hạ này.

Cậu đã yếu như vậy rồi, Tetsu, trăm ngàn lần đừng để bị thương.

Tiếng còi nghỉ giải lao vang lên, Aomine xuyên qua khán đài đi tìm nhà vệ sinh, chợt nhìn thấy Kuroko mặt đối mặt với Hanamiya không biết nói gì, chỉ thấy Kuroko đang cực kì phần nộ. Tuy rằng bộ dáng Kuroko thoát nhìn vẫn bình tĩnh, nhưng Aomine vẫn biết rõ sự bình tĩnh kìm nén đó sẽ mang đến cái gì, nó chợt nghĩ đến kết quả đã phân rõ thắng bại.

Hiệp cuối cùng, Kuroko ở trên sân bắt đầu độc lập hành động, nhìn như trận pháp đã được bày ra cẩn thận. Nghe Imayoshi giải thích cặn kẽ, các thành viên còn lại của Touhou đều tỏ vẻ kinh ngạc, cú lái bóng như vậy phải có tài năng thế nào mới nhận được cơ chứ.

Chỉ thấy Aomine ở bên bình thản đáp, “Đó là nhờ tin tưởng.”

Khoát tay lên hàng ghế nhìn đắm chiêu vào sân bóng, Kuroko ở giữa các thành viên, cùng mọi người khéo léo kết hợp. Đối với Kuroko, tất cả Seirin đều hoàn toàn tín nhiệm cậu ấy.

Có lẽ, nó cũng đã từng tín nhiệm Kuroko đi. Tuy rằng không rõ từ bao giờ, nhưng chỉ cần nhận bóng sẽ đều tìm Kuroko để đón lấy, đó là một loại tin tưởng đã trở thành bản năng của chính mình.

Chỉ có điều, không biết là từ khi nào, mà cảm giác đó nó không còn cảm nhận được nữa.

Từ trước tới nay đều đứng ở trong sân, được quan sát Kuroko ở vị trí này cơ hồ là lần đầu tiên Aomine trải nghiệm.

Hóa ra, khi chơi bóng biểu tình của Tetsu phong phú như vậy sao.

Hóa ra, có nhiều điều về Tetsu mà nó chưa hề biết tới.

Cố gắng hết sức mình, chuyên tâm mà chăm chú.

Khi còn ở Teiko, sau lưng nó Tetsu cũng có biểu tình như vậy có phải không?

Bởi vì Kuroko đột nhiên rời bỏ đội bóng, Aomine vẫn cảm thấy mình là người bị bỏ rơi.

Nhưng kì thật, kì thật nó mới là người cái gì cũng không biết.

Trận đấu kết thúc, Seirin giành tấm vé vào Winter Cup, nhìn Kuroko đang cười mà Aomine chợt nghĩ tới trước kia dù Teiko chiến thắng nhưng hình như cậu ấy chưa bao giờ vui vẻ như thế.

“Aomine-kun, cậu có tin tớ không?”

Aomine nhớ tới điều Kuroko đã hỏi mình, nó không có cách nào để trả lời, vì nó cũng không biết liệu có cần phải tin nhiệm hay không. Trong bóng rổ, nó chỉ tin tưởng vào chính mình, như vậy là đủ rồi.

Mọi chuyện đều bắt đầu từ khi đó sao...

Chính nó mới là người đem người bên cạnh mình đẩy ra.

Aomine một mình rời khỏi khán đài, hoàng hôn màu đỏ trùm lên bóng lưng cô tịch.

Hóa ra, chính nó mới là người đem Tetsu đánh mất.

## 14. Chương 10: Không Thể Quên

Seirin và Shutoku là hai đội tiếp tục vào bán kết Winter Cup. Sau khi trận đấu kết thúc, Aomine một mình trở lại trường cấp hai của nó, Teiko.

Lúc này trăng đã lên cao, hầu hết mọi học sinh dù có hoạt động xã đoàn cũng đã về nhà hết. Gió cuốn cuộn thổi, cuốn tung vạt áo Aomine, bầu không khí phá lệ trầm tĩnh. Aomine ở trong sân trường chậm rãi đi, tựa hồ từng bước chân đều mang nó về những ngày tháng của kỉ niệm.

Từ tiểu học cho đến trung học, Aomine chưa từng cảm thấy hoài niệm trường học cũ hay bạn bè cũ, đối với xung quanh nó đều giữ vẻ xa cách lạnh nhạt, lúc tốt nghiệp rời đi cũng không hề luyến tiếc. Bạn cũ bạn mới thay đổi xoay vần, nhưng nó vẫn tỏ thái độ không sao cả.

Nhưng hôm nay sau khi nhìn Kuroko thi đấu, Aomine chợt bừng lên xúc cảm muốn trở lại Teiko. Đơn giản chỉ để nhìn xem.

Đi ngang qua lớp học.

Aomine nhớ lần đầu tiên mình dụ dỗ Kuroko trốn học đi chơi bóng rổ. Vừa ra đến cửa đã bị thầy giáo bắt gặp, lợi dụng thân hình cao lớn mà đứng phía trước gã ọt cười ha ha, cốt để che khuất Kuroko đằng sau lưng thừa thời cơ chạy ra ngoài. Cảm giác được Kuroko đã chạy đủ xa thì nó cũng thực mạng chạy đi, vút những lời thầy giáo quát rống ra sau đầu. Kết quả là ngày hôm sau mình nó bị phạt dọn nhà vệ sinh một tháng.

Đi qua máy bán nước tự động trong trường học.

Aomine nhìn thấy nó và Kuroko mặc đồng phục Teiko đang đứng trước nơi này, lần nào nó cũng sẽ hỏi Kuroko muốn uống gì, còn cậu ấy lần nào cũng sẽ nghiêm túc trả lời, “Vanilla milkshake.”

“Hử? Máy bán nước tự động làm sao mà có vanilla milkshake được?”

“Nhưng mà tớ muốn uống vanilla milkshake ”

“Được rồi đại thiếu gia, giờ uống nước tăng lực trước đã, tan học đi M mua được không?”

Sau đó là vẻ mặt Kuroko cười thực đắc ý. Khi ấy bản thân nó cũng biết Tetsu là cố ý đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn bản thân mình cưng chiều cậu.

Ngang qua sân tập bóng rổ.

Không hề đi vào mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn từ xa. Sân tập thứ tư, chính là nơi lần đầu tiên nó gặp Kuroko. Sân bóng lúc này đã tối đen một mảnh khiến Aomine cảm thấy nó trở về đây cũng không có ý nghĩa gì nữa. Bởi vì ở nơi đó, đã không còn bóng người ở lại đến tận khuya để luyện tập.

Trong nháy mắt, trí nhớ như một ngăn tủ khóa kín đột nhiên bị cưỡng ép mở ra.

“Nguyên tắc của Aomine-kun thật kì lạ.”

“Trong đầu cậu ngoài bóng rổ thực sự là không còn gì khác đâu.”

“Tớ cũng thích bóng rổ, nhưng là...”

“Aomine-kun... Aomine-kun...”

— Tetsu, đừng nói nữa.

“Những ai thích bóng rổ đều không phải là người xấu.”

“Một ngày nào đó chúng ta đấu với nhau đi Tetsu.”

“Tớ thực sự ngưỡng mộ cậu, có lẽ tớ càng phải cố gắng hơn mới được.”

— Đừng nói nữa...

“Thật chán quá! Tetsu, mọi thứ càng ngày càng nhàm chán.”

— Ngừng lại đi...

“Đối thủ đều không có chút nhiệt huyết nào, thật sự rất nhàm chán.”

— Chết tiệt!

“Có thể đánh bại được tớ, có lẽ chỉ có mình tớ mà thôi.”

Aomine vùng chạy thực mạng, gió điên cuồng gào thét bên tai át đi âm thanh quẩn quanh trong tâm trí. Chạy đến tận khi không còn khí lực nó mới chịu ngừng lại, hai tay chống đầu gối ngồi sụp xuống. Ánh trắng nhàn nhạt kéo bóng của nó dài lê thê trên mặt đất, Aomine run rẩy đưa tay lên bưng kín mặt, móng tay găm sâu vào da thịt, thẳng đến khi mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp không gian rộng lớn.

Chỉ còn lại mình mình.

Aomine thấp giọng lầm bầm.

Mây mù che khuất mặt trăng ảm đạm, xung quanh bỗng chốc đều tối đen như mực. Aomine ngồi bệt trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình lúc này đầy đầy bùn đất cùng máu loang lổ, chặt vật không chịu nổi.

“Tớ không còn cần cậu truyền bóng cho tớ nữa.”

Trước đây kêu gào cậu ấy hãy tin tưởng mình.

Như vậy mới là bóng rổ mà cậu ấy thích.

Như vậy mới là hai người chúng ta.

Như vậy mới là Aomine-kun của cậu ấy.

Trước đây vô tâm mà oán hận.

Rõ ràng, cậu ấy đã từng nói với nó rất nhiều lần.

Và rồi rõ ràng, nó mới chính là người không xem trọng cậu.

Sân trường Teiko về khuya, gió lạnh ào ào, vô tình lướt qua bóng người cô đơn im lìm trong màn đêm yên tĩnh.

## 15. Chương 11: Không Thể Nói

Momoi ôm xấp tài liệu dày cộp chạy lên tầng thượng, y như rằng tìm được Aomine trốn tập đang nằm ngủ. Lặng lẽ tiêu sái đến gần, Momoi từ trên cao nhìn xuống, buông tay để tài liệu tùy ý rơi tự do, chỉ nghe “Bộp” một tiếng, toàn bộ đều an toàn tọa trên mặt Aomine.

“Oái! Cái gì vậy? Momoi Satsuki cậu làm cái quái gì thế hả?”

Bị vật thể lạ rơi xuống vào, Aomine giật mình bừng tỉnh, nhìn thấy Momoi liền đoán được chuyện gì xảy ra, hơn nữa bị đánh thức thái độ cộc cằn không khỏi nhổm dậy gào lên.

Momoi thản nhiên nhặt tài liệu lên ôm lại vào ngực.

“Tớ sợ cậu ngủ ở đây lạnh nên mang cho cái chăn nha~ Vậy mà còn không cảm ơn người ta...”

“Cảm ơn lòng tốt của đại cô nương!!! Có chuyện gì nói mau!”

“Mai phải đến trường khác đấu giao hữu, không được kiếm cớ nghỉ.”

“Tớ không cần tập, những người khác cũng đủ thắng rồi.”

“Cái gì? Cậu quên là lịch thi đấu đã được xếp xong rồi sao? Cậu có biết đối thủ đầu tiên của chúng ta là ai không hả?”

Thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy cũng không phải để làm cảnh, Aomine nhìn biểu tình Momoi tựa hồ đã đoán ra được.

“Là Seirin đấy! Tớ nghe nói Tetsu và bọn họ hiện đang ở một khu tắm nước nóng gần trường bên đấy.”

Momoi nói xong liền hé mắt nhìn Aomine, chờ hắn trả lời.

“Phiền toái chết đi được! Được rồi tớ đi, tớ đi, bắt quá tớ sẽ không vào đấu, không cần bàn cãi nữa.”

Aomine thờ ơ nằm trở lại, Momoi sau khi đạt được kế hoạch cũng không đi luôn mà ôm tài liệu ngồi xuống bên cạnh Aomine.

“Momoi, cậu đang giấu cái gì!”

“Có gì đâu...” Nhìn chằm chằm vào mặt Aomine.

“Nói nhanh.”

Momoi biểu tình lưỡng lự, mông lung muốn nói ra rồi lại thôi, không giống như bình thường lúc nào cũng đầu võ mồm.

“Nếu mọi thứ vẫn không thể thay đổi, xin cậu có thể vẫn như trước đây mà để nó trôi qua không?”

Trong nháy mắt, Aomine chợt nghĩ tim nó như ngừng đập. Đợi đến khi hoàn hồn lại đã thấy bóng Momoi rời đi. Trước khi Momoi đi qua cửa liền bị Aomine nắm tay kéo lại.

“Tại vì sao, không ai nói cho tớ biết? Tại sao không ai trách cứ tớ?”

Kì thật tất cả mọi người đều biết có phải không? Nguyên nhân khiến Kuroko rời đi, kể cả lập trường hay suy nghĩ của cậu ấy. Rõ ràng nó mới là ánh sáng của Kuroko, đáng lẽ ra nó phải là người hiểu Kuroko nhất. Nhưng cơ sao, mọi người đều biết mà nó lại không biết.

“Phải nói gì đây...”

“Hiện tại trách cậu, cậu có thay đổi được gì không?”

Momoi bị thương nói.

“Aomine, dù chúng ta là thanh mai trúc mã, nhưng cậu là người đã sai, đừng quá trông cậy vào việc tớ có thể bao dung với cậu. Nếu không thể xác định rõ tình cảm của mình, không thể đặt niềm tin vào cậu ấy thì hãy bảo trì hiện trạng này đi. Tớ xin cậu! Tớ không muốn nhìn thấy Tetsu bị cậu bỏ lại một lần nữa.”

Aomine buông tay, bóng dáng Momoi cũng biến mất sau cánh cửa sân thượng.

Đúng vậy. Dù có nói gì đi nữa, dù có làm gì đi nữa thì bây giờ cũng đều là dư thừa.  
Aomine lấy tay che kín mắt, chợt cảm thấy dương quang kia thật chói lóa, không thể thừa nhận.

## 16. Chương 12: Làm Lại Từ Đầu

Lần đầu tiên được đặt một chữ Hoàn ;A;  
:cảm động:

---

Thượng

Kết thúc trận đấu giao hữu, Touhou theo kế hoạch đến khu tắm nước nóng mà Seirin đang ở. Aomine nhìn thấy Kagami công Kuroko đi ra, chợt nghĩ đến Kuroko thể chất yếu như vậy có lẽ không quen với nhiệt độ ở ôn tuyến lắm.

Kagami hỏi Kuroko muốn uống gì, cậu theo phản xạ trả lời, “Nước tăng lực.”

Máy bán tự động không còn nước tăng lực nữa, Kagami liền chạy ra ngoài để mua về.

Aomine lúc trước rời đội chạy đến cửa hàng tiện lợi nhỏ mua một lon nước tăng lực, lúc này lại tìm được Kuroko một mình nằm trên hành lang nhà trọ.

Có lẽ là định mệnh.

Aomine muốn cùng Kuroko nói cái gì đó, nhưng nó lại không biết nói gì. Đến tận khi Kagami khoác vai nó kéo ra, cùng với Kuroko đứng trước mặt mà khẳng định nhất định sẽ đánh thắng nó, Aomine vẫn cảm thấy mọi thứ như nghẹn lại ở lồng ngực.

A, chẳng lẽ lại muốn nó ôm đùi khóc rống lên, nhạt nhòa nước mắt kể ra nó có bao nhiêu hối hận, cốt để cậu ấy trở về thôi sao.

Kì thật, có lẽ mình cũng không đáng giá đến vậy. Aomine cười tự giễu.

Cho nên khi gặp lại Kuroko trên sân đấu, nó đã đem mọi đắn đo cũng suy nghĩ cuối cùng chặt đứt, loại bỏ đi tất cả.

Đã quá lâu rồi nó không có hưng phấn và hứng thú muốn phát huy toàn bộ thực lực để chiến đấu với đối phương, cảm giác như chính mình đem từng lớp vỏ của mình bóc ra, xa lạ mà quen thuộc. Cho nên khi một giây cuối cùng kết thúc, Aomine lại cảm thấy nó thua cuộc, hết thấy cũng đều là định mệnh.

Thực ra, kể từ khi bắt đầu cũng đã mơ hồ có ý nghĩ, “Nên đến lúc để thua rồi.”

Này có lẽ là kết cục tốt nhất.

Thua cứ việc thua, ngược lại nó lại cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Aomine nhìn Kagami dìu Kuroko đến trước mặt mình, tay cậu ấy nắm thành quyền giơ lên phía trước. Vì thể lực cạn kiệt mà tay có phần hơi run rẩy, nhưng Kuroko vẻ mặt vẫn rất kiên trì, Aomine do dự, cuối cùng vẫn đưa tay lên chạm nhẹ vào tay cậu.

“Đây là lần cuối cùng.”

Cũng không phải vì thua mà tự ái nói. Chỉ là Aomine cảm thấy, tớ cứu cậu một lần, cậu cứu tớ một lần. Xa lạ cũng tốt, mà ràng buộc cũng tốt, mọi thứ rồi cuộc đã có thể buông xuống rồi.

Trung

Buổi tối một ngày sau đó, Aomine vốn định theo hẹn mà cùng Momoi đi mua sắm, bỗng dưng lại nhận được tin nhắn của Kuroko, nội dung ngắn gọn là sẽ chờ nó ở sân bóng rổ bên ngoài. Đóng lại điện thoại, Aomine không nhịn được lẩm bầm, “Trước sau đều tùy hứng như vậy, khẳng định luôn là tớ sẽ đi sao...”

Rốt cuộc là vẫn để Momoi leo cây mà theo dọc đường đi đến sân bóng rổ Kuroko muốn hẹn gặp.

“Dạy tớ ném rỏ đi.”

Mặt Aomine dần thối mất một giây, nhưng sau đó cũng nhanh chóng hiểu rõ. Seirin đã dùng hết mọi chiến thuật của mình trong trận với Touhou hôm qua, nếu không có chiêu thức mới thì sắp tới sẽ rất khó ứng phó các đội bóng khác.

Mà từ từ đã, cậu rỏ cuộc có hiểu vị trí của hai chúng ta bây giờ không hả, vì cái gì mà tớ lại phải đi bồi dưỡng một ‘tai họa ngầm’ cho đối thủ chứ.

Aomine nhin không được thở dài. Người này hẳn là biết rõ nó không thể cự tuyệt yêu cầu của cậu ấy đi.

Sau khi chỉ dẫn xong Aomine ngồi một bên lẳng lẳng nhìn Kuroko luyện tập, chợt nhìn thấy động tác của Kuroko hơi có vấn đề. Sân tập yên tĩnh chỉ có tiếng bóng chạm vào vành rỏ, Aomine nhìn chăm chăm Kuroko, thân thể nhỏ gầy như vậy kì thực lại luôn phát ra một loại năng lực kinh người.

“Tetsu, tớ đi mua đồ uống đây.”

“Aomine-kun tớ muốn uống vanilla milkshake.”

“Đại thiếu gia à tớ biết đi nơi nào mua vanilla milkshake cho cậu đây...”

Aomine ngồi một lúc đã thấy Kuroko đầu đầy mồ hôi, nói một tiếng liền đứng dậy đến cửa hàng tiện lợi mua hai lon nước tăng lực. Lúc trở về cần sân bóng đột nhiên cảm thấy kì quái, không còn nghe thấy phía trước có tiếng bóng nữa, Aomine lo lắng chạy nhanh lại, ngoài ý muốn nhìn thấy Kuroko nằm trên đất. Hoảng sợ chạy nhanh qua mới phát hiện Kuroko vì mệt quá mà ngủ mất.

Aomine vươn tay đẩy đẩy.

“Tetsu, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đấy, nếu mệt thì về nhà thôi.”

Kuroko khẽ động một cái rồi lại nằm im như tượng, Aomine đoán cái kia chắc là ý cự tuyệt đi.

“Không muốn về thì cũng đứng lên đi đã, cẩn thận bị cảm.”

Aomine nâng người trên mặt đất ngồi dậy, Kuroko còn ngái ngủ nhìn Aomine tựa hồ có chút không rõ, đưa tay nhu nhu mắt, không chút suy nghĩ liền thốt lên.

“ Aho-Ao.”

“Hả? Cậu nói linh tinh cái gì vậy?”

Theo quán tính lay động của Aomine, Kuroko nhẹ nhàng trượt xuống nằm gọn vào trong lòng nó. Một tay Kuroko khoác qua eo Aomine, một tay đặt trước ngực cọ cọ tìm vị trí thoải mái.

“Aomine-kun mà tớ thích đã trở lại rồi.”

Kuroko than thở một tiếng, thoáng chốc nặng nề trầm ngủ.

Aomine cúi đầu nhìn Kuroko trong lòng mình, ngẩn người vài giây rồi sau đó đem Kuroko ủng kín vào áo khoác, ghé cằm gác lên hông vai cậu.

“Thật xin lỗi! Tớ đã trở về!”

Hạ

Sau trận đấu của Touhou và Seirin, các thành viên năm 3 của Touhou cũng đã đến lúc rời khỏi đội. Kết thúc của sự việc này hay cũng chính là khởi đầu cho sự việc khác, thế nên toàn thể Touhou cũng không vì thua cuộc mà suy sụp tinh thần, ngược lại lại càng có động lực tập luyện hơn.

Tan học, Sakurai đang thu thập sách vở chuẩn bị đến sân bóng thì đột nhiên cảm thấy ánh sáng trên đầu bị che khuất, theo bản năng ngẩng đầu lên bất ngờ lại thấy Aomine vắt túi sau vai, đều đều nói, “Ryou, chúng ta đi thôi!”

“Ồm... Xin lỗi? Nhưng đi đâu cơ?” Trong đầu không ngừng nhớ lại trước kia mình có hứa làm gì cùng Aomine không.

“Đương nhiên là đi tập rồi, cậu không đi sao?”

“Hả? Đương... đương nhiên là có đi rồi, đợi một chút tớ xong ngay đây!”

Sakurai vội vàng thu dọn cùng Aomine rời đi. Aomine mà lại chủ động đi tập, Imayoshi senpai mà nhìn thấy đảm bảo sẽ đem mắt kính đập nát.

“Này, Ryou?”

“Hả... Chuyện gì?”

“Có vui không? Hiện tại chơi ở Touhou ấy...”

“A? Đương nhiên vui về a!!!”

“Vì cái gì, chúng ta rõ ràng đã thua.”

“Bởi vì đều có mọi người ở đây nha, mọi người đều lợi hại như vậy, hơn nữa chúng ta còn có cậu, lần sau nhất định chúng ta sẽ thắng.”

Aomine dừng lại, Sakurai sợ mình lại nói gì sai lo lắng muốn giải thích, chỉ thấy một bên miệng Aomine cong lên cười nhẹ.

“Được, lần sau chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Cậu có đồng đội để tin tưởng, tớ cũng có đồng đội mình tin tưởng.

Aomine lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn.

Người nhận: Tetsu

Nội dung: Nếu cậu thắng tớ sẽ mời cậu uống trà sữa, nếu thua cậu phải mời tớ đó nha

Chưa đầy một phút di động đã reo vang.

Người gửi: Tetsu

Nội dung: Aho-Ao

Aomine nở nụ cười cất điện thoại, thúc giục Sakurai chạy tới sân bóng rổ.

Tớ không phải ánh sáng của cậu, cậu cũng không phải cái bóng của tớ.

Bất quá, như vậy là tốt rồi.

Chúng ta hết thấy đều trở về điểm xuất phát, để rồi cùng nhau, bắt đầu lại một lần nữa.

End./

2:08PM 131206

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-mat>*